

Ahab Israelin kuningas, by Alpo Noponen

The Project Gutenberg EBook of Ahab Israelin kuningas, by Alpo Noponen This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org

Title: Ahab Israelin kuningas Viisinäytöksinen murhenäytelmä

Author: Alpo Noponen

Release Date: October 20, 2008 [EBook #26976]

Language: Finnish

Character set encoding: ISO-8859-1

*** START OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK AHAB ISRAELIN KUNINGAS ***

Produced by Tapio Riikonen

AHAB ISRAELIN KUNINGAS

Viisinäytöksinen murhenäytelmä

Kirj.

ALPO NOPONEN

Werner Söderström, Porvoo, 1899.

HENKILÖT:

AHAB, Israelin kuningas.

ISEBEL, hänen puolisonsa.

JOSAFAT, Juudan kuningas.

BENHADAD, Syyrian kuningas.

MIKA JEMLANPOIKA, profeetta.

OBADJA, Ahabin hovinpäämies.

ASARIA, sotapäällikkö.

ESTER, hänen kihlattunsa.

AMARIA, paimen, Esterin isä.

SAMERI, Ahabin ja Isebelin uskottu.

SEDEKIA KENAANPOIKA, valheprofeettain johtaja.

ABDIN, Syyrialainen sotapäällikkö.

ELIAB, | Samarian kansalaisia.

ASSIR, |

BAALIN PAPPI.

1:NEN SOTAMIES.

2:NEN SOTAMIES.

3:S SOTAMIES.

Kansaa, sotilaita, sotapäälliköitä, vääriä profeettoja, vääriä todistajia, Baalin pappeja, auringon tyttäriä, kuninkaiden seuralaisia.

Tapahtuu Samariassa ja Gileadissa kuningas Ahabin hallitusaikana.

ENSIMMÄINEN NÄYTÖS.

Baalin temppelin edusta Samariassa. Perällä temppelin etuseinä, jossa ovi pylväiden välissä. Oven eitse kulkee katu vasemmalta oikeaan. Kadun etupuolella vasemmalla ja oikealla puisto.

(Eliab ja Assir tulevat oikealta.)

ELIAB. Siis Samariassa on onnen päivät?

ASSIR. On onnen päivät! Toissa päivänä Töin tuskin jauhovakan tingityksi Sai kolmeen sikliin, mutta yhdestä Nyt myödään Samarian portilla. Ei eilen leivotuista sämpylöistä Saa omiansa tänä päivänä; Myös viinin sekä öljyn hinnasta On puolet ravissut.

ELIAB. Ja aikaansai Sen tieto Israelin voitosta?

ASSIR. Ja runsas saalis, jonka Syyrialta Sai kuninkaamme. Hän on sankari!

ELIAB. Sen vaikka myönnän, hänt' en ylistä Edessä Baalin temppelin.

(Viittaa temppeliin).

ASSIR. Vaan miksi ei, jos mannaa jakaa Baal?

ELIAB. Et lailla Esaun herkkuatriaan Sa esikoisen-oikeuttas myöne? Se Jahven kansan pyhä oikeus on.

ASSIR. Sen myöneet ovat meistä useimmat. Sun kiivastelus muuten Jahven vuoksi Ei ole viisasta. Tää paikka muista! Kas, tuolla saapuu kaksi vierasmiestä.

ELIAB (katsoo oikealle). Ei hätää! Heidät tunnen.

ASSIR. Ketä ovat?

ELIAB. Mies Asaria Jorainpoika, neito On Ester Amarian tytär; kaikki Kotoisin Gilboasta.

ASSIR. Kihloissako?

ELIAB. Niin. Asaria onkin miesten mies Ja Ester kaunein Israelin impi.

ASSIR. Ai, ai! Ma sanon, hyvä naapuri: Tuo silmäin säihky, hehku poskien On tähän aikaan Samariassa Niin vaarallista tavaraa; ei niitä Noin julkisesti näyttää saisi. Käy! Me emme tahdo heitä häiritä.

(Menevät vasemmalle.)

ASARIA (tulee oikealta käsitysten Esterin kanssa.) On valennut nyt toivon kaunis aamu! Kun saaliin tuontiin sotatanterelta Sain tänne lähteä, en aavistanut Sua täällä kohtaavani, kukkani. Odottamaton riemu on se mulle. Mun mielessäni muutos ihana Alati loisti, hellin hymyili; Sit' onnen hetkeä ma unelmoin, Kun kohtaisin sun Gilboassa taas. Ma sitä aatella iloitsin Kuin kauris ruohoisella kummulla. Ja nyt sun näen täällä, kallihin! Niin terve, hento, kaunis, suloinen Sa olet taas kuin palmun nuorin oksa. Mi onnen tuuli tänne sinut toi?

ESTER. Mun asialle tädin luokse Ramaan Lähetti isä. Vaan kun sinua Mun sielun ikävöi, niin Samariaan Ma poikkessin, kun täällä tietoja Ma toivoin sodasta ja sinusta.

ASARIA. Sa mua ikävöitsit?

ESTER. Enemmän Kuin kukkatarha kuuman päivän jälkeen Ikävöi yötä, lauhaa, lempeää.

ASARIA. Oi Esterini, tähtikirkas yöni! (Syleilevät.) Kun katsot noin mua silmin lumoavin, En huomaisi, jos

sammuis päivän loimo.

ESTER. Ma kasvot kohden Jerusalemia Rukoillut olen joka rukoushetki Sinulle suojelusta Jahvelta, Sua ettei kaatais vihamiehen miekka. Rukoillut olen myöskin, että hän Mun tekis sulle hyväks puoliseksi.

ASARIA. Suloinen liljani! Sun sanasi Mua virkistävät paljon enemmän kuin uupunutta mehu meluunan. Kuink' onnellinen olen! Ennenkuin Vähetä alkaa kirkas levy kuun, Sun poimin, ruusu armain vuoriston. On Israelin onni onnemme. Nyt saavutettu ratkaiseva voitto On kodillemme luonut pohjan vankan. Oletko kuullut riemusanoman?

ESTER. Se kiertävi nyt suussa jokaisen. On vihollinen lyöty, kuningas On taistelusta palannut -- ja kuule! Ma näinkin kuninkaan!

ASARIA. Sa? Missä?

ESTER. Äsken Kadulla sivuitseni kulki hän Kuningatar ja papit seurassaan. Hän katsoi minuun, että punehuvin Mun täytyi luoda maahan katseeni. Kun ylös katsoin taas, niin huomasin, Kun kuningatar hälle silmää iski Ja papin korvaan jotain kuiskasi.

ASARIA. He huomasivat sulon ihanuutes.

ESTER. Kun kaikki tarkkaan minuun katsoivat, Niin kansan taakse piiloon vetäydyin, Ja silmistäni kyneleitä tulvi. Ma Samariaan saapumista kaduin.

ASARIA. Sa arka olet, armas mettiäinen, Vaan kainoudessas kaunihimpi kahta. Sa, vieno, parhain vuorillasi viihdyt, Mut säikyt silmäystä julkeaa. Ilostu, ystävä, niin hunnun sulle Ma ostan puhtoisinta valkeaa Ja hankin idän ihanimmat helmet!

BAALIN PAPPI (hyökäten parin toverin kera temppeleistä). Se jätä tehtäväksi rikkaampain! Sa onnellinen olet! Impes myös! Hänellä on ne ominaisuudet, Jotk' ovat mieleen kaikkein korkeimman, Kun lähestyy hän hämärtyissä illan Maan impein seuraan. Tule tyttöni! Sun kylvetämme ruusumehussa Ja kalleimmalla nardus-öljyllä Sun jäsenes ja ihos hieromme; Niin vuotehelle haahkan untuvista Ja kultakankahasta tehdyille Sun Baalin eteen viemme nauttimaan Hekumaa lemмен jumalallisen! Siis tule!

ASARIA. Poistukaatte, kirotut! Näette, kuinka häntä kiusaatte.

BAALIN PAPPI. Me poistumme, mut kyyhkys kaappaamme.

(Papit tempaavat Esterin ja vievät temppeleihin).

ESTER (pois vietäessä). Oi Asaria, kuolon häpeästä Pelasta minut, armo Jahven jos On sulle kallista!

ASARIA. Sun pelastan!

(Hyökkää vapauttamaan Esteriä).

BAALIN PAPPI (tarttuu Asariaan). Pysähdy houkka, hitukaan jos on Älyä typerässä kallossas! Me emme ijäks Baalin pyhäkköön Vie hempukkaasi. Sa jo huomenna Sen entistänsä viehkeämpänä Saat kainaloosi, kaunisteltuna Jaloilla helmillä ja kullalla, Ja tuntein lemмен jumalallisen Hän elon hekumata uhkuvaa Sun sitten totuttavi nauttimaan.

(Sysää Asarian irralleen ja häviää sitten temppeleihin, johon toiset ovat Esterin vieneet).

ASARIA (ovea lyöden). Te konnat, riettaat, kunnianttomat, Te ihmisyyden hyltirstaimmat, Te saastaisesta rosvoluolastanne Pois puhdas karitsani päästäkää! Spitaali syököön käden kirotun, Mi häneen uskaltavi koskea! Avatkaa! Taikka tulen taivaasta Ma huudan häväistystä kostamaan, Ma huudan, että halkeavi maa Ja nielee teidät kuiluun syvyyden! Avatkaa!

SEDEKIA KENANPOIKA (tulee vasemmalta, joukko valheprofeettoja muassa; kaikki karkeassa profeetan vaipassa, kädet ristissä rinnalla). Mies, miks huudat raivoten?

ASARIA. Ylistys Jahvelle, kun auttajiksi Hän teidät lähetti!

SEDEKIA KENANPOIKA. Mi hätä sulla?

ASARIA. Kun kera morsiamen kihlatun Ma kuljin katua ja hetkiseksi Pysähdyin tässä, niinkuin haukat ahaat Esille hyökkäsivät Baalin papit Ja armaan Esterini ryöstivät. Niin törkeimmästi Jahven pyhä laki On loukattu. Te, hänen profeettansa, Sit' ette saata sallia. Siis tulkaa! Me yksin voimin oven murramme Ja Israelin neitseen puhtaamman Pois ryöväreiltä vaadimme. Siis tulkaa!

SEDEKIA KENANPOIKA. Sit' emme tee.

ASARIA. Siis saastaisimman työn Te tapahtua sallitte.

SEDEKIA KENANPOIKA. Sen Jahve On sallinut, me emme.

ASARIA. Tään työn Jahve? Sa rietas, niinkö lausuit?

SEDEKIA KENANPOIKA. Aivan niin. Baal hallitsevi siellä temppelissä, Vaan temppelin on tehnyt kuningas, Kuningas vallan Jahvelta on saanut. Baal tekee sen, min sallii kuningas, Kuningas sen, min sallinut on Jahve; Siis Baalkin sen, min sallinut on Jahve. Kun Baal vei tyttös, on sen vienyt Jahve.

ASARIA (katsoen pitkään Sedekiaan). Profeetan muoto, mutta ketun mieli Sinulla on; ma puhees ymmärrän. Ois typerä, ken hännän liekutusta Ei tuntis koiran hyvin syötetyn! Hävyttömyyttä suoraa en niin inho, Kuin hurskautta teeskentelevää. Tien etsin nyt mä luokse kuninkaan.

(Menee oikealle.)

SEDEKIA K:POIKA. Tee niin! (Kumppaneilleen) Tuo hullu ei näy tietävän, Ett' onkin temppelissä kuningas Ja kiitosuhriansa Baalille Edestä voiton toimittaa. Tuo Baal On kilpailija vaarallinen meille, Sen liittolaisna kuningatar on. He heikumallaan kuninkaamme kiehtoo. Mut mairittajan halpa toimi on Vain meille jäänyt. Vallan hukassa Me olemme, jos, kuin tuo raivo mies, Muut meidät tuntevat. Vaan joku saapuu.

AMARIA (tulee vasemmalta). Näin suuri joukko profeettoja onko Samariassa, vaikka sanotaan Ne kaikki tulleen surmatuiksi jo?

SEDEKIA K:POIKA. Sa näkemällä etkö tietoa Niin varmaa saa, kuin kysymällä saat?

AMARIA. Ma monta näen vaippaa profeetan; Mutt' onko vaipan alla profeetta, Sen ratkaisevi työ, mi ilmoittaa Profeetan voiman.

SEDEKIA K:POIKA. Mitä työtä vaadit?

AMARIA. Kadonneet lampaani siis neuvokaa!

SEDEKIA K:POIKA. Ei muuta! Pilkallinen puheesi Sun neuvojamme vastaanottamaan On mahdottomaks tehnyt, mutta jos Ei petä silmäni, niin profeetta Käy tuolta, kaltaisilles sopiva.

(Menee oikealle kumppaneineen.)

MIKA JEMLANPOIKA (tulee vasemmalta). Vai lampaitas sa etsit Amaria; Sull' eikö ole huolta suurempaa? Mitenkä elätte te Gilboassa, Ja kaikki Efraim, kuinka elää se? Jumalisuutenne on aamu-pilvi Tai kaste varhainen, mi kohta haihtuu. Te vuorten kukkuloilla uhraatte Ja suitsutatte haapain, tammien Ja saarnein suloisessa siimeksessä. Siks tyttärenne tulee portoiksi, Ja neidot hukkaa siveyden kruunun. Pahuudellanne mielistelette Te kilpaa Ahab kuningasta, Pidätte seuraa pakanoiden kanssa. Niin Efraim on kuin hullu kyyhkynen, Mi vietellähän vieraan akkunalle. Vaan muukalaiset syövät voimanne, Te temmaistaan kuin linnut taivaan alle, Te olette kuin jousi höltynyt.

AMARIA. Vaan minkä voin ma, halpa paimen vain?

MIKA. Ma minkä voin, on keho puolustus, Min turvin kulkee koko Israel Kuninkaan näyttämätä synnin tietä. Jos epäjumaluuden hylkäämme Ja sydämillä jakamattomilla Vaan liittäydymme Jahveen ikuiseen, Niin jokainen on meistä profeetta, Mi kalliohon aukaisevi lähteen, Jost' ouruu esiin virvoittava vesi, Ja Israeli muuttuu vankaks tammeks, Mi kestää tyynnä myrskyn ärjyntää, Kun vuorilta se raivoissansa ryntää. -- Ei. Israelin kaunis viinipuu Se aina kelmenee ja kuivettuu. Ei kielet kanteleessa Sionin Nyt taivu enää Herran virsihin, Ja pyhään jos ken silmät vielä nostais, Niin kuningas sen ankarasti kostais.

AMARIA. Vaan julmat sotajoukot Syyrian On juuri äsken lyönyt kuningas Ja Samariaan voittosaaliin tuonut.

MIKA. Ja toimittanut uhrin Baalille. Te iloitsette runsautta saaliin Ja viinin, viljan yltäkyläisyyttä; Ei kysy kenkään Herran kunniaa, Ei Israelin tarkoitusta suurta. Mut siksi hankkeissaan he eksyvät Ja puuhistansa pettymystä niittää. Sa Gilboaan käy lammashuolines, Vaan pahennukseksi jos kansalles Sa olet, neljäntehen polvehen Sun suvullesi Herra kostaa sen!

AMARIA (kumartaen). Vaan palvelijas --

MIKA. Niin, et vielä tiedä, Kadonneet lampaas mistä löytäisit.

AMARIA. En.

MIKA. Neuvoa ne sulle täytyisi?

AMARIA. Niin Jahvelle ma parhaan uhraisin.

MIKA. Ja riistäisit sen Baalin alttarilta.

AMARIA. En koskaan uhrannut ma Baalille.

MIKA. Vaan kalliin uhrin vaati sulta Baal.

AMARIA. Minulta uhrin? Minkä, pyhä mies?

MIKA. Sun ainoo tyttäresi ryöstetty On tuonne Baalin porttovuoteelle.

AMARIA. Mun tyttäreni! Miksi, hurskas, teet Isästä leikkiä?

MIKA. Saat heti kuulla Sen leikin laadun.

(Asaria rientää kansajoukon kera.)

KANSA. Tässä ilkiyö Siis tapahtui, vai kuinka?

ASARIA. Juuri niin. Ma tässä kuljin Esterini kanssa, Ja Baalin papit tuolta hyökkäsivät Ja neidon ryöstivät.

AMARIA. Mun tyttäreni?

ASARIA. Voi surkeutta! Sinä täällä, isä! Sun tyttäresi tuonne ryöstettiin.

AMARIA. Mun armaani, mun ihanaiseni, Sa kaunein ruusu jylhän Gilboan, Mun kyyhkyseni vuoren liepeellä, Niin raikas kuni kukkatarhan kaivo, Kuin lähde rintehellä Hermonin -- Nyt tahrainen ja saastutettu liina! On häväisty nyt Amarian maja. Nyt viheltävät ohikulkijat Ja päättään pilkallisna puistellen He myrkkyluulin mulle kuiskaavat: Kas, tuoss' on isä kurjan Esterin!

MIKA. Se koski nyt, kun sattui sydämees.

KANSA. Voi isä parka, isä parka, voi!

AMARIA. Kirottu olkoon kumppanineen hän, Ken Samariaan istuttanut on Tään kauhistavan saastaisuuden menon, Mi puhtaimmatkin meistä myrkyttää! Ne paikat, joissa epäjumalainsa Nyt hopeat ja kullat hohtavat, Ne kasvattakoot tästä lähtien Vain piikkiruohoja ja ohdakkeita. Ja kostonpäivät lähestykööt heitä; He olkoot varjotonna helteessä Ja suojatonna vasten kuumaa tuulta; Pois syököön heidät maasta hävitys, Nimensä jääkööt inhoks maailman Ja kadotuksen loppumaton liekki Heit' ijankaiken kaivatkoon!

KANSA. Kirottu olkoon! Olkoot kirotut!

MIKA. He kylvämänsä kohta niittävät. Vaan osallisna heidän rikoksiinsa Kosk' ollut Samarian kansa on, Niin kirouksesta heihin sattuvasta Se myöskin osan saa, niin totta kuin Vanhurskas Jumala on Jahvemme.

KANSA. Me osallisna rikoksissa! Kuinka?

MIKA. Min kiitosuhrin teiltä Jahve saa? Isänne kantoi majaa Molokin; Te rakennatte Baalin temppeleitä Ja monta alttaria synnille.

KANSA. Me rakennamme?

MIKA. Tuoss' on temppele!

JOTKUT JOUKOSTA. Se revittäköön maahan!

TOISET JOUKOSTA. Alas, Baal!

KAIKKI. Baal alas! (Hyökkäävät huutaen temppeleitä kohden.)

SAMERI (saapuu vasemmalta muutamien aseellisten miesten kanssa). Seis! Ken täällä rikkovi Kuninkaan rauhan! (Joukko pysähtyy.)

ASARIA. Täällä rikottu On kansan rauha.

SAMERI. Ken on rikkonut?

AMARIA. Nuo kansansyöjät tuolla temppelissä.

KANSA. Baal alas! (Hyökkäävät huutaen.)

SAMERI. Houkat, hetki malttakaa! Ois hauska kuulla, kuinka kuninkaalle Te puolustatte käytöstänne. Hän Kukisti juuri julman vainoojanne; Hän orjuus-ikeen teitä uhkaavan Löi rikki miehuudella sankarin, Ja saaliin runsaan Samaria sai. Te kapinalla palkitsette sen.

YKSI JOUKOSTA. Kuningas Ahab kauan eläköön!

KANSA. Eläköön! Eläköön! Eläköön!

SAMERI. Kas niin! Nyt uskollisna alamaista Voi kukin mennä majaansa, kun vain Saan ensin tietää, kuka meteliin On teitä kiihoittanut.

ASARIA. Baalin papit.

SAMERI. He suojeluksess' ovat kuninkaan. Ken heitä syyttää, syyttää kuningasta; Vaan sit' en salli.

YKSI JOUKOSTA. Syy on Asarian.

TOINEN JOUKOSTA. Ei, vaan tuon profeetan.

(Viittaa Mikaan, joka koko ajan on äänetönnä erikseen katsellut.)

SAMERI (lähestyen Mikaa). Kai profeetan Ois tiedettävä, minkä kohtalon Saa osaksensa Samariassa Se, jonka alituisna toimena On kansan kiihoitus. (Kansalle.) Nyt kotiin menkää! Baal rauhaan jättäkää! Vaan tämä mies On luokse saatettava kuninkaan. (Sotilaille.) Hänestä, miehet, huolta pitääkää!

ASARIA (Hajaantuvalla kansalle.) Hei! Kuulkaa, miehet! Hovinpäämies saapuu; Hän auttaa meitä.

KANSA (seisattuen). Obadja saapuu; häntä kuulkaamme.

OBADJA (tulee oikealta). Tääll' onko joku kiista kansalaiset?

SAMERI. Ma kohtasin niin hurjan metelin.

OBADJA. Sa täällä jo! Miks metelöitte miehet?

ASARIA. Mun kihlattuni, Israelin neitseen, Minulta Baalin papit ryöstivät.

AMARIA. Mun tyttäreni, armas lapseni, Mun karitsani, puhdas ainoa, On ryövärien käsiin joutunut. Pelasta hänet, Jahvea jos pelkää!

OBADJA. Sen näit sa, Sameri, et estänyt?

SAMERI. Kun saavuin tähän, muuta nähnyt en, Kuin että temppeliä särkemään Tää raivo joukko tahtoi rynnistää. Ma estin sen ja kiihoittajan tuon (viittaa Mikaan) Ma päätin vangita. Kai kuningas Mun toimen' hyväksyy?

OBADJA (hiljaa Mikan huomattuaan). Hän täällä on! (Kovasti.) Saat miehinesi mennä, Sameri. Ma rauhallisen keskustelun kautta Saan kaikki hyväksi.

SAMERI. Sa ethän yksin Voi heitä hillitä.

OBADJA. Voin. Poistu vaan!

SAMERI. Vaan kumpi tästä kuninkaalle vastaa?

OBADJA. Ma vastaan; sillä sinun toimiisi Ei järjestyksen ylläpito kuulu. Sa pääset kohta eteen kuninkaan, Saat selon tehdä lähetyksestä; Ma aikansa tästä selon teen.

SAMERI. Nyt tottelen ma, mutta aikoinaan Ma vielä käsken, sinä tottelet.

(Viittaa miehilleen, menevät.)

OBADJA (kansalle). Ma Jahven oikeutta rakastan Ja oikeaksi pyhän vihan myönnän, Mi sydämessä isän sekä yljän Ja teidän kaikkien nyt liekehtii. Vaan viisaudella viha hillitkää, Mi valtaan päästen meille kaikille Tois turmion. Ma pyydän: poistukaa! Odottakaamme aikaa, jolloin Jahve Vapahtaa häpeästä kansansa Ja Israelin ikeen kirvoittaa!

AMARIA. Vaan lapseni?

ASARIA. Mi kalliimpi kuin sisar Ja armaampi kuin äiti mulle on.

OBADJA. Rukoilkaa hälle Jahven suojelusta! Jos voin, niin saatan teille hänet kohta, Kun hetkeks poistutte.

AMARIA. Mut hetkeks vain.

(Kansa poistuu oikealle.)

OBADJA (Mikalle). Sa seisot äänetönnä, hurskas mies.

MIKA. En muuta voi, kun saastaisuuden virta Täällä' yli äyräittänsä tulvehtii, Ja kirkkauden kaupungista tuolta Soi: Pyhä! Pyhä! aina sieluuni.

OBADJA. Ain' olet yhtä lohduuton.

MIKA. Ja onko Iloita syytä Jahven palvelijan? Niin suuren voiton Herra Zebaot On suonut Israelille, vaan siitä Saa kuninkaalta kiitosuhurin Baal. Ja minkä uhrin! Inho mielen valtaa Sit' aatellessa. Tahdoitko sen estää?

OBADJA. Min voin, sen tein; mut turhaa oli kaikki. Ei Ahab taivu Jahven edessä, Ei voittajana, kenties voitettuna. Hänt' ohjaa kokonansa Isebel, Tuo rietas, kiivas tytär Siidonin, Min Jahve meitä rangaistaksensa On Samariaan tulla antanut; Hän kuninkaan taas Baalin majaan vei. Sa tiedät varmaan, mitä seuraa tästä.

MIKA. Kun asioista ajan tulevan On kysymys, niin vastata ma voin Sen ainoastaan, mitä käsketään. Vaan koetuksen yhden saa nyt Ahab; Hän voittaa siinä taikka lankeaa, Sa jumalattomalle kuninkaalle Saat pyhää oikeutta ilmoittaa, Ettei hän sillä puolustaida voi, Ett' olis hälle Jahven laki outo.

OBADJA. Ma heikko olen saviastia, Mut käytettäköön sitä Herran työssä, Siks kunnes särkyä!

MIKA. Oikein ystävä! Sua nähdessä saa mieli lohtua Ja toivon kaunis helmi uudestaan Sydämen pohjast' alkaa päilyä; Se toivo, että aina säilyvä On Herran joukko, pieni, uskollinen, Mi koskaan polviaan ei notkista Edessä muukalaisten jumalain, Ja melkein kuihtuneista juurista Voi vanhurskauden vihannoiva vesa Yletä kunniaksi Israelin ja kaunistukseks kaiken maailman.

OBADJA. Tää toivo ajan synkeässä yössä Se meille olkohon se tulipatsas, Mi esi-isät kautta korprien Rannoille johti pyhän Jordanin. -- Vaan ystäväni, tästä poistukaamme! Kuningas Ahab puolisoinsa Käy temppeleistä, eikä onneksi Se olis, jos he meidät kohtaisivat.

MIKA. Vaan Amarian tytär?

OBADJA. Tiedäthän, Ettei hän ole uhri ainoa, Mi saastaisuuden alttarilla sortuu.

MIKA. Vaan koston polttavimmat hiilet hän On lakaiseva varvuin tulisin Päälaille Ahabin. Ma seuraan sua.

(Menevät vasemmalle.)

Temppelein ovet aukeavat, ja sieltä lähtee juhlasaatto, joka kiertää näyttämön ja menee oikealle. Edellä astuu joukko Baalin pappeja, käsissä lasiset maljakot, joissa palaa tuli, heidän jälkeensä kuningas ja kuningatar, sitten kuusi auringon tytärtä paljain jaloin, koristeitta, vitivalkeissa puvuissa. Temppeleistä kuuluu symbalien ja harppujen ääniä. Kun juhlakulkue näyttämöltä poistuu, taukooa soitto, ja Ester syöksyy temppeleistä valkoinen huntu pään yli, kaula ja ranteet helmillä koristeltuna.

ESTER (viskaa hunnun maahan ja painaa käsin päälakeaan). Ah elämäni! Kurjaa kangastusta! Vain valhekuva turhan unelman! Niin arvaamatta yöhyt synkkä, musta Pimitti multa päivän kirkkahan; Nyt lopun näen onnenhaaveilusta, Näen särkyneenä kauniin maailman. Sen onni, rauha, toivo päättyi kesken Ja immestä loi kaiken riemun lesken. (Laskee kätensä alas ja astuu askeleen eteenpäin.) Niin rikas olin, kukka vuorimaan, Mi myrskysäiltä metsillään sen suojaa, Se katseensa loi päivään loistavaan, Kuin lapsi kiitti kaiken hyvän luoja, Odotti iltaa suomaan muistojaan Ja aamua kuin uuden riemun tuojaa; Ja elää oli kahta suloisempi, Kun sytytti mun sydämeni lempi! Hyvästi kummut, joilla käyskentelin, Puut, kukkaset ja lähde vuoriston; Hyvästi lempi, jonka riemuss' elin Ja hymy hellä äidin katsannon! Oi, itkekäätte, immet Israelin, Yks siskoistanne sortunut taas on; Te haukan silmän väijymistä pakoon Lymytkää metsiin, piilkää vuorten rakoon!

Miks en ma piillyt? Jahve, rikoinko Niin raskaasti, kun sielun' ikävää Ma raukka rohkeana seurasin? Sen vuoksko täytyi elon lähteiden Nyt multa tyrtä? Sen vuoksko tuska Mun polttavalle aavikolle ajaa, Miss' ainoakaan toivon palmulehvä Ei nouse hietikolta häpeän? Miks synnyinkään ma lapseks kurjuuden? Miks pienn' en kuollut käsiin kylvettäjän? Miks sammunut ei koittoonsa se päivä, Jolloin ma heitin kummut Gilboan Ja sinne elon toivon, rauhan, onnen? Jos epätoivon pohjattomaan yöhön Mun syöstä tahdoit, Jahve, lohdutusta Et toivottoman multa kieltäne. Vaikk' elämässä minut hylkäsit, Et hylkää kuolemassa. Kohtaloni Sun kostoasi vanhurskasta Ei lakkaa huutamasta Tuhansin suin.

(Kuristaa helminauhalla itsensä, kaatuu ja kuolee.)

TOINEN NÄYTÖS.

Kuninkaan huone Samariassa. AHAB ja ISEBEL valta-istuinilla, oikealla heistä seisoo OBADJA, ovilla vartijoita. SAMERI saapuu.

SAMERI (heittäytyen maahan kuninkaallisten eteen.) Niin loistaa valtanne kuin aurinko, Niin vankka on kuin Libanonin vuoret, Ja niinkuin usma tieltä lounaisen, Niin haihtuu Israelin viholliset.

AHAB. Sun tervehdyses suloiselta soi, Se miellyttää ja ihastuttaa meitä, Ja varmaan yhtä tervetulleita On tiedot, jotka tullessasi tuot. Et suurta taistelua tarvitse Kuvata, jossa sotaorhien Töminä maata tärisytti, huudot Päämiesten kumisutti taivasta, Ja jossa nuolet vinhaan sinkoili Kuin rakeet myrskyssä, ja kalvat välkkyi Kuin liekehtivät taivaan salamat. Siell' itse olin johtajana läsnä, Ja parvess' Israelin sankarten Ma etumaisna taistelin, kun miekka Löi vihollisiamme niinkuin heinää. Niin hajosivat joukot Syyrian Kuin tuulen lennättämät akanat; Vaan peitteheksi kentän verisen He heitti miestä satatuhatta. (Kääntyen Isebelin puoleen.)

Ja, kuningatar, mitä sitten tuli, Sen itse tahdon teille kertoa, Kuin vuorikauriit vainoojatansa Pakeni eessä päällysmiestemme Damaskun murtuneiden laumain jätteet. Vallitsi sekasorto, hämmennys, Ei pienintäkään ollut järjestystä, Ei kuultu torven ääntä kutsuvaa, Ei käskijätä kenkään totellut, Maan omaks kaikki luota heitettiin, Niin, kilvet, keihäät, jouset, tapparit; Vaan sittenkin niin monta onnetonta Jäi tallattavaks toisten jalkoihin. Ei ollut aikaa moista huomata; Niin jalkamies kuin vaunutaistelija, Niin päällikkö kuin halpa sotilas, Huolehti yksin, kuinka säästymään Sais oman hengen huomisehen asti. Vei myötään virta ajelehtiva Kuningas Benhadadinkin. Vaan kun Näkyä alkoi muurit Afekin -- Kuin pesästänsä linnut hätääntyneet He niistä suojelusta etsimään. Vaan heitä väijyi siellä turmio, Ja kuolo kolikko saaliiksensa vaani. Kun sulloutui he vasten porttia Ja survoivat kuin oinaat toisiaan, Niin vavahtivat pielet porttien, Ja alta muurin järkkyi perustus, Perustus järkkyi, torni, muuri horjui; Ne horjuivat ja maahan sortuivat, Ja tuhansia, joita miekan terä Viel' oli säästänyt, jäi niiden alle; He saivat siinä surman surkeimman. -- Sa, Sameri, voit kertomusta jatkaa!

SAMERI. Sun joukkos saarsi tähteet kaupunkiin, Ja heidät tappaa tauti taikka nälkä, jos eivät etsi sinun armoas. Niin ahnaan sortajamme turmioon On syössyt meiltä Baal ja Astarte.

OBADJA. Sa herjaat mies! Ei Astarte ja Baal Voi Israelin vihollista voittaa; Damaskus korska nöyryytetty on, Kun herraa pilkkas sotajoukkojen, Näät koko Israelin tietäen Häväissyt Benhadad on Jahvea; Vanhurskas kosto kaikkein korkeimman Nyt hänet kohtasi ja lannisti.

ISEBEL (katsoen tuikeasti Obadjaan). Vai Obadja se taaskin väittelee ja kuninkaansa palvelijaa oikoo, Vaikk' itse kuningaskin läsnä on! Hän Sameria keskeyttää ja solvaa, Vaikk' on hän täällä meidän tahdosta. Sun hovimiesnä tulis ymmärtää: Me muistutamme, jos ken väärin haastaa. Ja mikä syy? Jos voima, urheus Ja päälliköiden johtotaito oiva Ei meidän sotilaille voittoa Olisi suonut, yhtä hyvin soi Sen Baal ja Astarte kuin synkkä Jahve. Näät parhaan palkan palvelijoilleen He suovat. Heit' ei mikään kaupunki Niin hartaasti kuin Siidon palvele; Mut missä kantaa toimi hedelmät Sen runsaammat, kuin siellä kantavi, Ja kuka taitaa seudun mainita Sen rikkaamman ja onnellisemman? Se loistaa rantamaiden helmenä, On kauppakeskus kaikkein heimojen, Se liitossa on kaikkein kansain kanssa; Sen haahdet kiertää kaikki rannikot, Sen karavaanit halkoo aavikoita; Sen kukoistavat siirtokunnat jakaa Sen kanssa rikkautta maailman. Kaikk' idän helmet, kulta, mirhamit Ja jalot viinit, lännen hopeat, Etelän kuumen nahkat arvokkaat Ja Kypron vaski, Tyyron purppura, Egyptin kankaat, Kreikan astiat Sen markkinoille tulvimalla virtaa. Niin siunauksesta Baalin, Astarten Alati paisuu rikkaus Siidonin. Kas, kohti menestystä tällaista Nyt alkaa myöskin Israeli käydä.

OBADJA. Me saimme määrän paljon jalomman, Kun Jahve meidät kansaksensa otti.

ISEBEL. Ja millainen on, lausu, määrä tuo?

OBADJA. Yöss' aikain taivaan tulta vaalia, Totella Jahven pyhää tahtoa, Vihata seuraa Herran pilkkaajain Ja saastaisuutta epäjumalain.

ISEBEL. Sa ystäväksi Mika Jemlanpojan Todistat itses oivallisesti; Sun puhees on kuin hänen suustansa. En tiedä, koska kuningas sen armon Suo mulle, ettei sinunlaistas miestä Mun kuulla eikä nähdä tarvitse.

AHAB. No malttaakatte mieltä, ystävät, Ja asettakaa ajatuksen raivo! Jos Baalille ma teetin temppelin Ja rakennutin Astartelle puiston, Ja vaikka multa kiitosuhrin Baal Sai voitostamme loistavasta äsken, En estää tahdo, että Obadja Ja muutkin, jos se heitä miellyttää, Ja toisillekin vapautta suovat, Vapaasti palvelevat Jahvea. Sameri poistu! Nyt kun Damaskus On Israelin valtaan joutunut, Niin velvollisuus vaatii kuninkaan, Hän että mieltii, kuinka voitostaan Saa valtakunnallensa parhaan hyödyn.

(Viittaa Samerille, joka kumartaen poistuu.)

OBADJA. Sa ethän ai'o, herra kuningas, Vaan säästää hallitsijaa Syyrian; Tuot' uhkamieltä Jahven pilkkaajaa? Se toisi meille rangaistuksen raskaan.

AHAB. Ei luulotellun rangaistuksen pelko Mun toimintaani muodostella voi; Jos säästän taikka en, se siitä riippuu, Mi valtakuntaa parhain hyödyttää Ja kuninkaalle sopivinta on.

OBADJA. Kun noudatat sa Jahven lakia, Niin parhaan hyödyn Israeli saa; Jos toisin teet sa, silloin katkeran Tuo luultu voitto sulle tappion.

AHAB. Saat säästää neuvos, kunnes pyydän niitä.

KUNINKAAN PALVELIJA (tulee ovesta). Viis palvelijaa Syyrian kuninkaan Eteenne pääsemistä anovat.

AHAB. Ken heidät laittoi, kertoivatko sen?

PALVELIJA. He käskyst' ovat täällä herransa.

AHAB. He tänne tulkoot, kuninkaan he tapaa.

(Palvelija poistuu.)

OBADJA (langeten maahan Ahabin eteen). Näin maassa polvillani rukoilen: Suo surma Israelin sortajalle Ja röyhkeälle Herran pilkkaajalle! Rikosta oisi häntä armahtaa, Niin loukkaisit sa Jahven pyhää mieltä, Pois poikkeaisit vanhurskauden tieltä; Sen vuoksi kärsis kansa, synnyinmaa.

ISEBEL (Ahabille). Ma lempes kautta sua rukoilen: Sa kuule ääntä järjen, sydämen, Vaan Obadjalle korvasi sa sulje! Hän oppilas on Jahven profeetan Ja kietoisi sun heidän valtahan; Sa kuninkaana omaa tietäs kulje!

AHAB. Mun vastaukseni ovat tekoja.

(Benhadad saapuu Abdinin ja kolmen muun syyrialaisen päällikön kera. He ovat kaikki »säkkiin» puettuina, hirttonuorat kaulassa ja heittäytyvät maahan kuninkaan eteen.)

ABDIN. Sun valtaistuintasi loistavaa Nyt lähenevät orjas halvimmat Ja sinuun luovat nöyrät katseensa, Kuin aurinkohon itu mullasta.

AHAB. Vaan itu loistehessa auringon On pystyssä; niin tekin olkaatte!

(Syyrialaiset nousevat.)

ABDIN. Kuningas Benhadad nyt meidän kautta Näin haastaa sulle, suuri hallitsija: Ma vihollisna maahas hyökkäsin, Sun kyläs ryöstin, viinitarhas poljin Ja naiset raikasin sun kansastas, Jumalas pilkkasin ja kiivain mielin Sun valtas tahdoin maahan kukistaa; Vaan sorruin itse. Vallan mahdoton On mulle enää vastustaa sun voimaas. Enimmät mieheni jo lahoivat Kentillä Israelin, viimeisiltä On tyyten poissa uskallus ja tarmo. Ma kuolla tahdoin, mutta kuulla sain, Ett' yhtä laupias kuin voimakas On Ahab Israelin valtijas; Siks omani ja päällysmiesten' sielut Sun käsiis annan, sitten niitä sulta Takaisin anon armolahjana. Näin haastaa Benhadad mun kauttani; Sa ilmoita nyt meille tahtosi!

AHAB. Kuningas Benhadad jos eloss' on, Ma veljenäni häntä tervehdin.

OBADJA (reväisten vaatteensa). Voi, minkä kuulin! Miksi sokeus Päämiehet eksyttää, niin etteivät He huoli korkeimmasta tahdosta. Nyt Israel saa uudet murhepäivät.

ISEBEL (Obadjalle). Kas Obadjaa! Sen muoto vasta vääntyi! Ja vaippoja on hällä ylenmäärin, Kun noin hän saattaa niitä haaskata.

BENHADAD. Mun kauttani näin haastaa Benhadad: Kun kuolemasta päästit sieluni Ja siten julkisesti todistit, Ett' olet ansainnut sa maineesi, Niin lausu, kuinka tulee hyvyttäs Mun palkita ja minkä korvauksen Minulta vaadit rauhan hinnaksi?

AHAB. Miss' on nyt veljen' Benhadad?

BENHADAD. Hän on Lähellä aivan. Hänen seuranaan On joukkojas. Ne häntä vartioivat Niin kauan, kunnes kuulla saavat he, Mit' olet kohtalostaan päättänyt.

AHAB. Hän tänne tulkoon! Niinkuin veljeni Mä hänet vastaan otan. Häneltä Mä ensin kuulla tahdon, minkälaista Hän korvausta meille tarjoaa Vahingon palkinnoksi, jonka saanut On Israeli tästä sodasta. En vaadi liikoja. Kun kaupallemme Hän Damaskussa myöntää etuja, Jos muutamia kaupungeita, maita, Jotk' oikeastaan Samarian onkin, Hän luovuttamaan valmis meille on, Ei esteitä voi olla rauhalla.

BENHADAD. Nää toivomukses, vallan kohtuulliset, Ilolla täyttävä on Benhadad, Kun elämän ja rauhan lahjoitat Hänelle ynnä palvelijoillensa.

AHAB. Se hyvä! Menkää, kuninkaanne tuokaa! Tuo kurja verho yltänne pois luokaa!

(Päämiehet menevät.)

OBADJA (Ahabelle). Vihastu älä palvelijaasi! Vaan pahoin eksyt, herra kuningas. Näät äsken Jahve suuren voimansa Sinulle näytti. Vaiko omin voimin Sa luulit lyönees joukot Syyrian? Ei. Herran käsi heidät murskasi. Kun tulvana he maahas hyökkäsivät, Ilmoitti sulle Jahven profeetta:

Näin sanoo Herra: Koska syyrialaiset Mun nimeäni ovat pilkanneet, Niin tahdon kaiken suuren joukon tään Sun käsiis antaa, että tietäisitte Mun herraks, jolla voima on ja valta. Se onko totta?

AHAB. On.

OBADJA. Ja Benhadad Hän pilkkas Jahvea?

AHAB. Ma myönnän sen.

OBADJA. Siis kuule, kuinka säätää Herran laki: »Ken Herran nimeä on pilkannut Sen totisesti pitää kuoleman, Ja kaiken kansan hänet kuolijaaksi On kivitettävä. Jos omainen Tai muukalainen pilkkaa Jahvea, Niin aina täytyy kuolla pilkkaajan.» Se Jahven laki muuttumaton on. Sun kuninkaana täytyy valvoa, Ettei sun tietes ilman rangaistusta Saa kenkään maallas sitä rikkoa. Ja velvollisuutes nyt taidat täyttää, Kun käsiisi toi Herra pilkkaajan.

AHAB. Vaan kuninkaalla, jolle maansa etu Ja oma kunnia on kallista, On järkkymätön laki rinnassaan, Ja sitä täytyy hänen seurata. Se uhkaa rankaisemaan vaativi Ja armahtamaan armon pyytäjää. Ja hävitystä paremmat on siitä Etua tuovat liitot. Syyria On rikas maa. Sen kuninkailla on Peritty loisto. Liitto heidän kanssa On onni meille.

OBADJA. Israeli ei Saa liittoon mennä pakanoiden kanssa. Sen tulee miekoin heitä murhata Ja kuninkaansa kahlehisin luoda; Sen rangaista on määrä kansoja, Ei armahdusta yhdellekään suoda.

ISEBEL (pilkallisesti). Sun oppis mukaan ensiks kuninkaan Ois tapettava minut, puolionsa; Sill' olenhan ma pahin pakana. Miks sit' et vaadi? Niin, et uskalla. Sun julmain sääntöjenne täytteeksi On mukavampi toinen uhri pyytää, Mi turvatonna joutui valtaanne.

OBADJA. Ei turvaton hän muukalainen ollut, Kun Samariaan äsken uhkamielin Ja pilkka huulilla hän ryntäsi. Hän rauhan, hävitystä himoten, On kansaltamme syyttä rikkonut; Siis vaikk' ei oiskaan Herraa pilkannut, Ois kuitenkin hän kuolon ansainnut.

ISEBEL. On onni, ett'ei meitä hallitse Obadja. Eikä Ahab tahtone Sun mieles mukaan eikä ystäväs Asettaa toimiaan? Hän kuninkaana On korkeampi teidän sääntöjä, Ja laveammat häll' on tarkoitukset, Kuin tietää voipi tyhmä profeetta. (Ahabille.) Mut muistakaamme, kohta Benhadad Tääll' olla voi, ja Ahab varmaankin Hänt' ottaa vastaan niinkuin kuningasta?

AHAB. Sen tehdä tahdon. Valtaistuin kolmas On tänne vieraallemme tuotava, Portilla soikoot torvet, symbolit, Kuningas Syyrian kun lähestyy, Ja tanssijattaremmen notkeat Ne olkoot valmiit suurta vierastamme Sulavin liikkein viihdyttelemään.

(Palvelijat kiirehtivät kuninkaan käskyä täyttämään. Kolmas valtaistuin tuodaan ja asetetaan Ahabin ja Isebelin istuinten keskelle.)

OBADJA. Mun sallit varmaan, herra kuningas, Pois mennä näkemästä vierastas?

AHAB. En salli. Täytyy läsnä olla sun, Näätkin kuinka kuningasta kohdellaan. (Torventoitotuksia kuuluu ulkoa.) Hän saapuu jo! Suo kätes, kuningatar, Ovelle käymme häntä vastahan; Hän kärsimänsä kovan tappion Pois unhottakoon hetkeks seurassamme.

(Benhadad astuu sisään neljän päämiehensä saattamana. Hän aikoo heittäytyä maahan Ahabin eteen, mutta tämä sulkee hänet syliinsä. Isebel ojentaa kätensä, jota Benhadad suutelee.)

AHAB. Teit' enkö äsken, herra kuningas, Ma nähnyt täällä orjan muodossa?

BENHADAD. Kun orjana ma tulla uskalsin, Niin armonne loi orjan kuninkaaksi.

AHAB. Nyt kuninkaana tervetultua!

(Ahab ja Isebel taluttavat vieraansa molemmista käsistä istuimelleen ja istuutuvat, viitaten päälliköille sijoja, hänen molemmille puolilleen.)

BENHADAD. Kuningas Benhadadin joukot voitti Kuningas Ahab sotavoimillaan, Vaan kuningas ja kuningatar voitti Nyt juuri hänet vastaanotollaan. Kun matkustaja kuuman hietikon, Mi, uupuneena päivän poltteesta, Havaitsee palmulehdon vihreän, Sen suloiseen varjoon kiiruhtaa, Ja sieltä sieluun, tuskan hiuduttamaan, Saa virkistyksen raikkaan balsamin; Niin kiiruhdin ma tänne, täällä tunnen Ma saman viihdytyksen tuntehen. Nyt Damaskun ja Samarian helppo On ystävinä yhteen liittyä, Ei esteet mitkään ymmärtääkseni, Nyt enää ole tiellä sovinnon, Mi päättää taiston, josta Syyrialle Niin kova oppi tullut on. Sen armollisen vastauksen jälkeen, Min äsken annoit palvelijoilles Ja armollisen vastaanoton vuoksi Ma rauhan ehdot tohdin ehdottaa: Kaupungit, jotka mainehikas isän' Sai isältänne saaliiks Syyrian, Ja joist' on tärkein Gileadin Ramot, Ne jälleen teille nyt ma luovutan; Ja väylän tuottavaisen kaupallenne Ma avaam Syyriassa rikkaassa, Kun myönnän, että Damaskussa saatte Te rakennuttaa kauppakatuja, Ja kankaistanne, viljastanne sieltä Niin virtaa teille kulta Damaskun. Nää ehdot täyttävätkö toiveenne?

AHAB. Sen täyttävät ne. Juuri samat ehdot Suunnitti äsken mieli Ahabin, Mut Benhadad ne ehti ilmi tuoda. Siis ojentaa nyt voimme rauhan kättä. (Kuninkaat kättelevät. Benhadad suutelee Isebeliä kädelle.) Nyt Samarian kokoon kutsukoon Pasuunan ääni, kuulutettakoon Kansalle kaikkialla, että rauha Nyt tehtynä on kanssa Syyrian, Ja rauhan ehdot luettakoon julki. (Palvelija rientää ulos, torven toivotuksia kuuluu.) Nyt kiirehtää saa kansa rauhan töille Ja sodan verijäljet pestä pois, Ja viinitarhat, jotka sotajoukko On tallannut, taas kuntoon pantakoon, Ja öljypuut nyt nuoret istutettakoon Kedoille, joiden hietaa veri kastoi, Ne että

muuttuu tuuheeks öljylehdoks, Min siimeksessä kansa vastainen Voi meidän päiviämme muistella. Ne merkkinä sen menestyksen olkoot, Min liitto Damaskun ja Samarian On kasvattava veljeskansoille! Nyt soikoot tässä huilut, symbolit, Ja nuoret neidot ilohyppyyn käykööt, Ett' ihastuisi suuri vieraamme!

ISEBEL. Minua riemastuttaa tämä hetki. On niinkuin jälkeen raivon ukkosilman Taas päivän hohde puiston purpurois. Nyt kukkuloille Baalin alttareille On uhriliekit sytyttävät, Ja Astartelle vihkilehdoissaan Nuor' kansa lemmenjuhlaa viettäköön! Hekuman, yltäkyläisyyden aika Nyt alkaa meille, eikä Samarian Pidoista puutu viini eikä öljy. Nyt kasvaa tänne uusi Siidoni.

(Soitto alkaa kuulua ja parvi tanssijattaria loistavissa puvuissa alkavat hypyn, jota kuninkaalliset mielihyvin katselevat. Silloin saapuu odottamatta saliin MIKA JEMLANPOIKA peite kasvoilla keskeyttämään juhlaa.)

MIKA (nostaen kätensä ylös). Voi Israelia! Sen ruhtinaat Nyt huumaa pakanoiden hekuma, Vaan niinkuin ruoho kuuman hietikon, Kuin korven kuivuudessa kanerva He kohta nääntyvät, ja huulilleen Ei virvoituksen pisaraakaan suoda.

(Soitto ja tanssi taukoaa; tanssijat säikähdyksestä kirkaisten poistuvat.)

AHAB. Ken olet onneton, kun uskallat Noin peitekasvoin, lupaa pyytämättä Ja huulillasi kammottava huuto Kuninkaan juhlaa häiritsemään tulla?

MIKA. Ma Israelilainen olen, jolla On sanomista sulle, kuningas.

AHAB. Se sano kohta, kautta henkesi!

MIKA. Keskellä riehunata taistelun Kun palvelijas oli, huomasi Hän pakenevan miehen johdattavan Erästä toista miestä. Hän sen toi Mun luokseni ja lausui ankarasti: Tää karkulainen kätke tarkasti Ja vartijoitse, ettei pois hän pääse; Vaan jos hän pääsevi, niin vaaditaan Sun sielus silloin hänen sielustaan. Mä kätkin miehen. Mutta kun ma sitten Taas taistelusta häntä katsomaan Palata ehdin, poissa oli hän, Hän kätköstani oli pakoon päässyt. Nyt täytyköhän hänen sielustaan Mun sielun' mennä?

AHAB. Itse tuomitsit Ja tuomios on vallan oikea.

MIKA (tempaisten peitteen pois kasvoiltaan). Mun tunnet varmaan, Ahab kuningas?

AHAB. Sun hyvin tunnen, Mika Jemlanpoika; Kuin ennenkin, taas näytät uhkaavalta.

MIKA. Siis kuule nytkin Jahven tuomio! Näin sanoo Herra: Koska voitostasi Et tuonut mulle kiitos-uhria, Vaan Baal sai sulta kirouksen uhrin, Ja koska ylvästellen lupasit Vapaaksi päästää Syyrian kuninkaan, (Näyttää kädellään Benhadadia.) Tuon miehen, jonka olen kironnut Ja käisi tuonut saamaan rangaistusta, Niin vaadin sielus hänen sielustaan, Sa edestänsä kuljet kuolemaan.

ISEBEL (parkaisten). Sa uskallat niin kuninkaalle haastaa!

MIKA. Ma torvi olen vaan, en mikään muu, Mun kauttan' haastaa Jahven pyhä suu; Ma sinne menen, minne käskee hän, Sun palatsiis tai majaan köyhimmän, Ma lausun niissä lupausta, uhkaa, Hän Jumala on, ma vain halpaa tuhkaa.

AHAB. Suupaltto tyhmä! Alla profeetan Likaisen vaipan kannat kopean Ja kieron mielen. Vastaa kuningasta Sa aina viskaat uhkansalamas. Sit' en ma siedä enää. Vartijat, Tuo röyhkeilijä häpeämätön On kohta kahleisin pantava; Ja sitten viekää hänet kaupungin Päämiehen luokse. Suljetuttakoon Hän hänet vankiholviin. Siellä hän Jaloistaan kytkettynä hirtehen Saa aikaa miettiä ja punnita Tekonsa julkeutta.

(Pari sotamiestä kahlehtivat profeetan, joka tyynesti antautuu heidän valtaansa.)

MIKA (pois vietäessä). Ahab! Ahab! Sun tekos eivät ole peitetty. Mit' onkaan saanut Tisben Elias Ja kaikki vakaat Jahven profeetat Sun tähtes kärsiä? Mun kohtaloni On kaikkein hurskaitten kohtalo Sun päivinäsi Samariassa. Mun laillan' hylätyissä haudoissa Ja onkaloissa etäisimpään vuorten On heidän piilotella täytynyt, Jos tahtoivat sun vainoasi välttää; Mut pelvotta me todistamme vaan: Hän elää vielä, Israelin Pyhä, Mi ahneet kaarneet käski kantamaan Luo Kriitin ojan Eliaalle leivän Ja Karmelilla taivaan tulella Todisti sulle kaikkivaltansa; Hän näkee nytkin, Hän ei nuku, torku. Hän paisua suo joskus pahuuden Ja lausuu sitten: Tähän raukee aaltos. Niin kuulkaa, taivaat, nosta korvas, maa! Et epäillä saa, Jaakob, voimaa Herran. Te, väärin tehneet, vihaa vaviskaa, Niin hirmuisena leimahtaa se kerran, Se murtaa väärät, hurskaat korottaa!

KOLMAS NÄYTÖS.

Kuninkaan puutarha Samariassa. Perällä kuninkaan linna, jonka edustalla veranda, jolle portaat johtavat. Portaiden kahden puolen kasviryhmiä. Vasemmalla kasvien edessä leposohva. Verannalla portaiden kohdalla, linnan pääoven edessä vartija.

ASARIA (hiipii vasemmalta kasvien suojassa). On sielussani kaksi ääntä soinut; En ennen vielä selvää saada voinut, Mi voimakkaampi näistä kahdest' on. Kun toinen kuiski: kosta! kosta! kosta! Niin toinen sanoi: Älä kättäs nosta Kuninkaan murhaan; kosto Jahven on. Vaan nyt jo vallan koston henget voittaa, Ne raivoisesti rinnassani soittaa; Työt, ajatukset, askeleet ne ohjaa, En tunne muuta pontta enkä pohjaa. (Vetää tikarin poveltaan.) Et tuima rauta, tiennyt, että kerta, Sun maistaa täytyy hallitsijan verta; Mun sydäntäni muisto Esterin Ei muuten äkein tuhatokaisin Voi laata raastamasta. Toimeen siis! Vaan kuinka? Linnaan tunkeudunko? En. Vaikk'ei ois työläs saada vartijaa Pois raivatuksi, olis kuitenkin Se liikaa uhkapeliä. Vaan tuohon Ma kätköön pistäydyn, niin kukaties Eteeni saalis itsestänsä kulkee.

(Kätkeytyy kasvien väliin, sohvan taakse.)

SAMERI (saapuu oikealta matkavarustuksissa ja asettuu portaiden eteen, josta haastaa vartijalle). Hei mies! Käy linnaan, kuninkaalle kerro, Ett' olen Damaskusta palannut Ja uutisia painavia tuon.

(Sotilas menee ovesta linnaan, josta kohta palaa Obadjan kanssa.)

OBADJA. Sun tervetulleeks kuninkaamme lausuu. Ja jos sun toimes hyvin onnistui, Saat huoneeseensa heti kiiruhtaa; Vaan huonot jos on tuomas uutiset, Sua alle kattonsa ei päästä hän, Vaan vartoa saat täällä ulkona; Hän saapuu tänne sua kuulemaan. Siis käytkö sisään, vaiko täällä varrot?

SAMERI. Ma varron täällä.

OBADJA. Huonot viestit siis?

SAMERI. Ma varron; muun saa kuulla kuningas.

OBADJA (Menee linnaan.)

AHAB (saapuu Isebelin ja Obadjan seuraamana). Vai täällä siis mun sua kuulla täytyy?

SAMERI. Ei palvelijas halpaa vilppiä Sun kattos alla tohdi kertoa.

AHAB. Ja vilppiä sa näit?

SAMERI. Ja häväistystä! Petosta rietasta! Se ruhtinas Ei kunniasta merkkiäkään tunne. Ei luvaitua kaupungeita hän Sinulle luovuta; sen tästä näät.

(Ojentaa Benhadadin kirjeen Ahabile, joka lukee sen, repäisee ja viskaa palat inholla maahan.)

AHAB. Tavannut olen sata pettäjää. Vie veli viekkaudella veljen leivän, Voi kerjäläinen kerjäläistä ryöstää Ja ansaan saattaa varas kumppaninsa; En ole vielä vihamiestä kuullut, Mi vastustajan luona vieraili Ja sitten petti sen. Nyt näin sen vasta. Sanoppa, eikö ratsastamas aasi Hikoillut tuskasta, kun petoksesta Näin alhaisesta sanaa kuljetti?

SAMERI. Ei, majesteetti, aasi hikoillut, Vaan ratsastaja.

AHAB. Mutta palvelus Se oli viimeinen sen eläimen. Se kappaleiksi pienenisiksi kohta On hakattava. Yli Israelin On palat sitten hajoitettava Ja kerrottava, että jokaiselta, Ken kostosotaan vastaan Syyriaa Ei kohta riennä, Ahab kuningas Niin palasiksi karjan hakkauttaa. Et ennen lepoa saa, Sameri, Kuin käsky tämä täytäntöön on pantu.

SAMERI. Sa minkä käsket, on jo niinkuin tehty.

(Kumartaa syvään ja poistuu kiireesti.)

OBADJA. Siis uusi sota, Herra kuningas?

AHAB (Obadjalle). Niin; ankarampi kuin on koskaan ollut. Tää hetki vaatii tointa pontevaa. Sa laita käsky, että joukkomme Nyt sotakuntoon varustelevat. Yöt, päivät miekkoja ja keihäitä Takokoot kaikki Samarian sepät. Vaan siin' ei kyllä. Että kostomme Niin tuhoavaks tulisi kuin suinkin, Ma Juudan voimat Israelin kanssa Nyt liittää tahdon samaan otteluun. Obadja, kuule! Lanko Josafat Sun hyvin tuntee. Jerusalemiin Siis joutuin riennä; Juudan kuninkaalle Vie Ahabilta tervehdys ja pyydä Mun nimessäni Samariaan häntä. Jos tunnen langon, ei hän meiltä nyt, Kun petti meidät kehno pakana, Voi kannatusta, apuansa kieltää. Vaan siitä lähemmin, jos noudattaa Hän kutsuamme, vieraaksemme tullen. Siis tee kuin käskin; sitten matkalle!

OBADJA. Sun tahtos olen tarkoin täyttävä.

(Menee.)

ISEBEL (Ahabile, joka aikoo lähteä). On vielä keino, jota emme nyt Saa hylkiä, vaikkemme muuten voi Sen käyttämistä suosia.

AHAB. Mik' on se?

ISEBEL. Tää kansa tietäjien merkkeihin Ja profettojen ennustuksiin luottaa; Se näkijöiltä viisautta etsii Ja hakee haltioihin vaipujaa. Se vaatii kiihoitusta syvempää Kuin hallitsijan käsky; meidän on Nyt käytettävä sitä, varsinkin Kun käsissämme meill' on Jemlanpoika.

AHAB. Kuin? Auttaisiko Jemlanpoika meitä?

ISEBEL. Hän kauan kuningasta Syyrian Vihannut on ja vihaa vieläkin. Niin ankan hän lausui tuomion, Kun Benhadad sai vapauden sulta. Sen vuoksi on hän vankityrmässä. Vaan tällä kertaa ystäväksemme Voi hänet muuttaa viha yhteinen.

AHAB. Sit' epäilen ma. Näistä miehistä On tänään väärin, mikä oikein eilen, Ja taas päinvastoin. Jos hän äsken vaati Sen murhaamista, joka turvautui Mun jalomielisyyteeni, ei hän Nyt soisi rankaisua pettäjän.

ISEBEL. En usko sitä; suhteet muuttuneet Voi kenties hänet taivuttaa. Ma itse Koettaa tahdon. Jos sa sallit sen, Tuon miehen kera (viittaa vartijaan) vankilasta ma Käyn noutamassa tänne profeetan, Niin saamme nähdä, onko vieläkin Hän yhtä jäykkä. Mutta voimmeko Me jättää sinut ilman vartijaa?

AHAB. Ma itse olen parhain vartijani.

ISEBEL (vartijalle). Siis tule, mies! (Ahabille) Me kohta palaamme.

(Menee vartijan kera oikealle.)

AHAB (katsoo Isebelin jälkeen). Se turhaa työt' on! Sinä Isebel Et Jemlanpoikaa koskaan taivuta. Hän rautatutkaimella Jahven lain Vain pistää meitä, kunnes kidutus Saa meidät vimmaan. Mutta ketä vastaan? (Heitäkse sohvaan pitkälleen.) On ihme sentään! Benhadad, tuo kelmi, On Samariaan kaksi kertaa jo Suu uhkaa täynnä hyökännyt, mut Ahab On helposti tuon ahnaan vaapsahaisen Takaisin karkoittanut aroilleen. Taas isoaa se rosvoamista; Mist' on se saanut tuulta siipiinsä? Nyt seuraa kolmas ottelu ja kovin; Nyt joka käsi miekan kahvaan tarttuu. Sit' ei ois tarvittu, jos noudatin Ma Obadjan ja Jemlanpojan mieltä. Vaan luontoani seurasin ja niin Taas tehdä tahdon. Tervetullut on Taas taistelu ja sodan jylhä jymy! Niin mieluisesti röyhellyttävi Se työntä virtaa elonnautinnon. Taas maksaa ponnistella, vaivautua, Saa koitella taas voimain pohjattuutta . . . Tuon käärmeen veljen kun nyt saavutan, Niin ongen hänen sieramiinsa työnnän Ja köyden käärin kielen ympäri, Lävistä leuvan keihäällä ja käsken: Rukoile, liehakoitse! -- Mutta jos Sen luikertajan läpipääsemätön Nyt ympäröikin kaislikko ja muta? Niin usein onnen kultaporttiloista Ma ajoin sisään täysin valjakoin; Ken takaa, ettei niitä mulle jo Nyt sulje joku oikullinen henki. Miks Jemlanpojan kolkko ennustus Nyt tuli mieleeni? Vaan sit' en säiky! Mun voittaisiko halpa petturi!

(Hypähtää kiivaasti ylös ja älyää Asarian, joka on tikari kädessä hänen taaksensa huomaamatta noussut.)

Haa! Väijyilevä salamurhaajako?

ASARIA. Niin; murhata sun salaa taikka julki Ma olin päättänyt, kun kihlattuni, Mun elämäni aarteen kalleimman, Sa Baalin temppelissä tahrasit Ja syöksit toivottomaan kuolemaan. Siks kädessäni rauta tappava Ma väijyin sua. Ja kun suuri Jahve Mun käsiini soi tuossa henkesi, Mun sydämeni raivoisasti sykki Kuin Davidin, kun Saulin vaatteesta Hän palan viilsi Engedissä. Mutta En voinut nostaa kättä vastaasi, Kun tiesin pakanan sun pettäneen, Ja sydämässä jalo viha kiehui. Taas hengelläni sua palvelen, Jos hävität tuon palveluksen irstaan, Min uhriks joutuu Israelin immet. (Lankeaa polvilleen kuninkaan eteen.) Nimessä kärsineiden kyynelten Ja langenneiden tunnontuskien Rukoilen, että Baalin temppelin Hajoitat maahan, papit riettaat surmaat. Niin kirouksesta kansa vapahtuu, Ja siihen kasvaa jalopeuran voima, Kun puolestasi kostamaan se rientää.

AHAB. Nimessä kruununi ja valtikan Ma surkuttelen, että impeesi Baal silmänsä on luonut. Lempes hukka Ei auttamaton liene kuitenkaan. Lepytä harmis! Onhan Israeli Niin täynnä neitoja kuin vuohia Sun kotiseutus kalliot; sa niistä Parasta itsellesi valitse! Ma valvon sitten, ettei vieraat ketut Saa viinitarhaas turmelemaan tulla. En hajoittaa voi Baalin temppeliä, Vaan pappein julkeuden ehkäisen; Sen lupaan sulle Jahven nimessä. Siis nouse! Voimakasta kättäsi Me tarvitsemme!

ASARIA. Jalo kuningas! Lamaiset kädet tarmo jännittää, Ja vankkana on polvet väsyneet, Jos jatkat lupaamatas alkua.

(Menee.)

(Isebel tulee vartijan kera oikealta ja katsoo tuikeasti poistuvaan Asariaan; vartija menee paikalleen verannalle.)

ISEBEL (Ahabille). Ken on tuo mies? Ja mitä tahtoi hän?

AHAB. Kaks kysymystä, ja niin kiivaasti!

ISEBEL. Ken oli hän?

AHAB. Kai oisit tuntenut, Jos kasvot oisit nähnyt tarkemmin. Hän Asaria Jorainpoika oli, Min kihlatulta neitseyden vei Baal. Sa muistanet sen, että tyttö-hupsu Lopetti sitten omat päivänsä. Mun tuli heitä molempia sääli.

ISEBEL. Ja mitä tahtoi sinulta nyt mies?

AHAB. Mun aikoi murhata, vaan vallan voitti Parempi luonto.

ISEBEL. Minkä rangaistuksen Hän sulta sai?

AHAB. Ei mitään rangaistusta. Vaan Baalin liiallista julkeutta Lupasin estää.

ISEBEL. Tuolle murhaajalle! Kuningas, miss' on luontees voimakas? Kädessä murha-ase eteesi Sun valapatto alamaisas astuu Ja lupaa henkes armollisna säästää, Jos täytät ehdot, jotka panee hän. Sa, nöyrä, taivut, vaikka vihas tulen Pitäisi polttaa moiset julkeat.

AHAB. Vaan Isebel!

ISEBEL. Ma paljon väljemmän Sun luulin mulle valtakunnan luovan, Kun sankariksi jaloksi sun kuulin. Vaan joka hetki uudet esteet tuo Isäni tielle; minun tielleni.

AHAB. Isäsi tielle!

ISEBEL. Sinä lausuit sen. Jumalan tytär olen korkeimman; On Ethbal vain mun kasvattajani. Ma muistan hetken juhlallisen, kun Hän Baalin eteen temppeliin mun vei Ja lausui: Elos salaisuuden syvän Saat kaikkivallan kasvoin edessä Nyt tässä kuulla. Isäksesi olet Minua kutsunut, vaan se on Baal, Tuo lempeä ja peljättävä herra, Mi antaa elämän ja ottaa sen. On kehtosi tää vuode temppelin; Sun siinä siitti Baal, ja synnytti Se ihmeellinen hetki, jolloin kuu Pimitti varjollansa auringon. Sen merkityksen kasvattajani Näin tulkitsi: Baal, voiman jumala, Min ilmestys on kirkas aurinko, Sinusta suurta synnyttääksensä On liiton tehnyt kera Astartten, Hedelmän äidin, joka kuuna hohtaa, Yön taivaalla ja poviin ihmisten Sytyttää lemmen halut hehkuvat. Sa olet kansain johtajaksi luotu Ja levittäjäks jumalien vallan. Sait häntä kohtaan rajattoman lemmen, Ken ystävänä seuraa tahtoa, Ken vastustaa, kuin tuhoava tuli Sen kohtaa vihasi ja kuluttaa. Kuningas Ahab, salaisuuden tään Todeksi huomaat. Ystävänä olet Mua kuullut sa -- ja lausu, missä kohden On vaillinainen rakkauteni sinuun! Mua vastaan sotii Jahven profeetat -- Vihani hävittävä heidät syö. Sun avullasi kyllä; mutta jos Mun jousimekko töhrys profeetan Nyt täytyy ottaa ylleni ja ohjeeks Saan kiduttavat säännöt Mooseksen, En tiedä, miksi rakkauteni muuttuu, Jos kieltämyksen surkastuttamana Voin ylistääkään sitä onnea, Min jalo mieli Ahab kuninkaan On luonut puolisolleen, jonka alku On jumalista.

AHAB. Jos sun onnesi On jotain vailla, lausu, niin sen hankin!

ISEBEL. Mit' olen sulle, Ahab, uhrannut? Kun Ethbal Baalin ylipapista Kuninkaaks nousi rikkaan Siidonin, Mun kuuluisata kauneuttani, Min loistavuutt' ei kylvettäjäni taito, Ei väriaine kartuttanut ollut, Ihaili silloin koko maailma. Mua ruhtinaat ja suuret valtaherrat Läheltä, kaukaa kilvan kosivat; Niinkuin he tuli, saivat mennäkin. En jumalaista vapauttani Alistaa miehen valtaan tahtonut; Isäni Baalin temppelissä mielin Eloni viettää häntä palvellessi. Niin Jordanilta uljas ruhtinas, Kuningas Ahab, saapui Siidoniin. Hän, rehevimpään viinipuiden herra Ja kasvattaja palmuin kauneimpain, Mun voitti puolelleen, ma häneen suostuin.

AHAB. Et katunutkaan vielä sitä ole.

ISEBEL. Ma pelkäsin, jos vapaa lapsi Baalin Voi menestyä maassa, jossa vallan On saanut Jahven kolkko palvelus. Sa lohduttelit. Viinitarhassasi Sa oivalailla menestyvän kerroit Vierellä surullisen syressin Iloisen öljypuun, ja sellaisena Mun oppiani suojelevas lausuit.

AHAB. Niin tehnyt olen.

ISEBEL. Niin, jos viime työs Ois tekemättä. -- Mik' on palkkas ollut? Hedelmät suloisimmat öljypuun Ma toimitin sun nautittavakses. Salaiset hetket Baalin temppelissä Nyt unhotatko lukemattomat, Kun sielus siellä hekumassa suli Ja liittyi Baaliin. Kukat tuhannet Sun etees kylvin; niistä suloisin Ma tahdoin itse olla. Ja kun aika Mun kauneuttain pyrki kalvamaan, Avulla taidon ehkäissyt sen olen. Jos ruusumehun, lyijyn, narduksen Ja kyprinkukan vaikutusta on Nyt osa ihanuuttani, niin on Se rakkauteni tähden syntynyt. Suloinen tahdoin olla sulle, Ahab; Sun sydämesi luopuu minusta.

AHAB. Ei, Isebel, sa väärin mua syytät. (Tarttuu Isebelin käteen.) Sua rakastin ja vielä rakastan. Sun nerosi ja kauneutes hehku On luonut elämäni kevääksi Ja päivän heltehesen polttavaan On istuttanut varjoavan puiston, Min siimeksessä lähteet pulppuaa Ihanin helmin, sulot keijukaiset Lyö leikkiänsä ruohokummulla, Ja kukkaisten ja hajupihkan tuoksu Luo ilmaan lemun hekumallisen, Ja rypäleistä viiniköynnösten Pisarat tiuhkuu mieltä hurmaavat, Ja puissa välkkyv hohde kultainen, Soi soitto länsituulen lauhkean. Ei, Isebel, sit' en ma unhota!

ISEBEL. Nimessä onnen ennen nautitun Ja vasta varrottavain riemujen Sen todistukseksi nyt vaadin sulta Tuon Jorainpojan kivityttämistä.

AHAB. Se mahdotont' on; lupaukseni En rikkoa voi.

ISEBEL. Mutta rikot sen, Mit' olet ennen mulle luvannut. Siis puolisoas Isebeliä Sa narrasit kuin lasta joutavaa Ja pettäin suosittelit Baalia. Sun sydämes on noiden vallassa, Joill' ovat kasvot niinkuin antura Ja suussa surullinen ulina. Siis pidä heidät, mutta Isebel Ei ystäväsi enää olla voi.

AHAB. Jo herkiä! Sa raastat sydäntäni!

ISEBEL. Sa etkö raasta mua. Joka isku, Mi Baaliin tähdätään, se minuun sattuu. Niin työläs kuin on lämpöä ja tulta Ja huminaa ja tuulta eroittaa, Niin työlästä on Isebel ja Baal Eroittaa toisistaan. Se mahdoton on. -- Kun ainut, jonka puolustukseen luotin, Isäni sortajiin on liittynyt, Mun elämäni turha lelu on, Sen heitän pois; en tahdo katsoa Sen kukistusta, häpeää, mi mulle On runko, josta elon puuni versoi.

(Aikoo kiireesti lähteä.)

AHAB (pidättäen häntä). Ei, Isebel; et näin saa lähteä.

ISEBEL (katsoo kiivaasti Ahabiin). En lähde, jos suot Jorainpojan kuolla.

AHAB. Maanpako riittääköön! Hän henkeni On säästänyt ja minä säästän hänen, Vaan maastani ma hänet karkoitan, Jos tyydyttää se isääsi ja sua.

ISEBEL (lauhtuen). Se on jo myönnytys, mi lohduttaa. Se Baalinkin on varmaan lepyttävä. (Vartijalle.) Hei, vartija, päämiehen luokse riennä Ja saata hälle käsky kuninkaan, Ett' Asaria Jorainpoika heti On vangittava, valtakunnan rajan Ylitse vietävä ja kiellettävä Sen yli jälleen koskaan astumasta, Kotinsa Gilboassa maahan asti On hajoitettava ja majan sija On laitumeksi tasoitettava. (Kuninkaalle.) Niin käskittehän, herra kuningas?

AHAB. Niin olkoon!

(Vartija menee.)

ISEBEL. Taasen olen ystäväs Ja uskollisna parastasi valvon. On edessämme toinen tehtävä, Mi mennyt on, se olkoon unhotettu. Nyt Jemlanpoikaa puhutelkaamme, Hän vartijoineen näky saapuvan.

AHAB (kammolla). Nyt puhutella profeettaa! Ei, ei! Ma ennen saatanata haastatan; En leimausta silmän ankaran Nyt nähdä voi, en siedä katsoa. Jos siitä puusta tukea nyt toivot, Niin yksinäsi saat sen taivuttaa; Se minulle on aivan mahdoton!

(Menee kiireesti linnaan.)

ISEBEL. Vaan mulle mahdollinen! Hyvän työn Teit äsken isälleni; maksan sen. (Nostaa kätensä ylös.) Baal, laupiaasti katso lapseesi, Jos palvelijaan vihamiehesi, Nyt tyhmän kansan vuoksi turvaudun; Mun sieluni ja sydämen' on sun!

(MIKA JEMLANPOIKA saapuu VARTIJAN ja SAMERIN saattamana.)

ISEBEL (katselee pitkään profeettaa). Jo sulla aikaa aivan tarpeeksi Lie ollut tuntea ja tunnustaa, Mi suuren suuri mielettömyys on, Kun kuningastaan röyhkeänä solvaa Ja syytää hälle uhkatuomioita. Kai verkkaan päivät vankilassa vierii, Ei lepoa suo rauhattomat yöt, Kun kivitanner vuoteenasi on, Ja muurin kylmä hiki kostuttaa Sen ilman, jota keuhkos hengittää, Kun liikahdusta vähäisintäkin Säestää kolkko kahleen kalina, Mi kipeämmin korviasi vihloo Kuin myrskylinnun huuto räikeä.

MIKA. Ei helppo ole vankilassa elää, Vaan, kuningatar, jos sa kutsuit mun Vain ilkkuakses, turhaan teit sa sen. Monelle palatsinsa loistava On paljon ahtaampi, kuin minulle On holvi Samarian muurissa, Ja valtikkaansa moni ruhtinas Saa usein kantaa mielin raskaammin, Kun Mika kantaa näitä kahleita; Ei unta untuvilla pehmeillä Niin levollista hovissasi maata, Kuin palvelijas tyrmän paasilla. Ma tiedän: totuuden saa kahlita Ja salpain taakse hetkeks sulkea: Se sielläkin on vielä kuningas, Jumalan lapsi ijankaikkisen, Ja otsallansa taivaan rauha päilyy; Se ajan tullen katkoo kahleensa Ja poroks polttaa vastustajain paulat.

ISEBEL. Tää aika ylpeätä mieltäsi Ei vielä ole voinut lannistaa; Se viha, joka rinnassasi aina On meitä vastaan kiehunut, se taas Sun puheestasi ilmi liekehti. Vaan huomaamatta jääköön nyt se multa. En tahdo tietää, että kansalle Mun hirviöksi olet maalannut, Jot' olis Israelin kammottava; En huoli, että Ahab kuningasta Sa kuolemalla äsken uhkailit, Ja vaikka ylpeällä ryhdillä Sa nytkin seisot edessäni, vaikka Ois maassa jaloissani paikkasi -- Ma kaikki unhotan ja anteeks suon, Sun kahlees sanallani laukaisen, Teen elämäsi sulonautinnoksi, Jos hyväntahtoisuutta hiukkasen Vain minulle ja kuninkaalle näytät, Ja kerran, kauan vastusteltuas, Mun mieltän' myöten ennustat ja haastat.

MIKA. Mun tahtos mukaan haastaa tulisi! Sa erehtynyt, kuningatar, lienet; Et minua sa voine tarkoittaa. En karjaas kuulu, enkä muuttua Voi makeaksi kielel hunajasta. Kai' tiedät, mistä tapaavat miehesi, Et vankilasta, mutta palatsista. On teillä lauma palkkaprofeetoita. He halujanne urkkii tarkemmin Kuin purjehtija tuulen suuntia, Ja ennustukset korvaa kutkuttavat He niiden mukaan teille huutavat; Siis heiltä taasen tiedustelkaa totta!

ISEBEL. Pidätä pilkkas! Mieti, mitä vaadin! Sen täyttäminen vaikea ei lie, Kun liittää meidät viha yhteinen, Ja siten pelastaa voit kuninkaan Ja koko Samarian kunnian, Min pilkaksi on kiittämätön tehnyt. Sa et voi tietää...

MIKA. Vaan jos tietäisin?

ISEBEL. Sa? Kerro, mitä luulet tietäväsi

MIKA. Ma edeltä jo tiesin, minkä te, Sa, kuningatar, kuninkaasi kanssa Nyt vasta tiedätte ja uskotte. Miss' ovat juhlanne, sen hyyt, soitot Ja mielistelylauseet maireat Ja Gileadin vauraat kaupungit Ja pakanoiden kiiltelevä kulta? Ne vaahto oli laineen harjalla, Mi kuohahti ja jäljettömiin haihtui. Sai lopun nopeamman riemunne Kuin kukoistamis-aika mantelpuun, Se kuihtui hauraan päivän kukan kanssa. Ken tuulta ajaa, tyhjän saavuttaa. Te liiton teitte, puristitte kättä, Ja lupaukset saitte kauneimmat, Ja saastaisille epäjumalille Te toimititte inhottavat uhrit. Mut mitä hyödyitte? Nyt Benhadad Vain pilkkailevi herkkää uskoanne Ja Samarian jalomielisyyttä, Vaan Gileadin kaupungeita hän Ei päästä käsistään. Ei yhdenkään Hän salli Samarian kauppiaan Damaskun kultaa itsellensä koota.

ISEBEL. Vaan eikö rangaistusta ankarinta Nyt siedä kiittämätön pettäjä? Ja eikö koko Samarian kansan Nyt kostosotaan ole noustava? Sen vaatii kunniamme loukattu.

MIKA. Ei teille ole kosto mahdollista.

ISEBEL. Vaan tyynnä emme myrkkypalaa niele.

MIKA. Ken jumalattomuutta kylvävi, Se vääryyttä saa vainioltaan niittää Ja syödä valheen karvaat hedelmät.

ISEBEL. Et tunne määrää kuninkaamme vihan. Hän kaikki miehet sotakelpoiset On ankarimmin taistoon kutsunut; Yöt, päivät miekkoja ja keihäitä Nyt Samarian sepät takovat; Hän voimakkaamman kokoo armeijan, Kuin koskaan ennen yli Jordanin On kulkenut. Mut luottamus ja into On tässä mahtavassa joukossa Sun sytytettävä.

MIKA. Mun!

ISEBEL. Juuri niin. Me kansan eteen asetamme sun. Sa profeettana Jahven nimessä Julistat sille, että kunniamme Nyt vaatii kukistusta Damaskun Ja menestystä taistelussa lupaat. Kuin kipunasta ruoho kuivunut Sun sanastasi kansan mieli syttyy, Sen viha alkaa kuohua kuin myrsky, Sen voima paisuu luottamuksesta, ja innoin varten pettäjätä halpaa Se hioo keihästä ja kostonkalpaa; Ja ken sen tielle silloin panis salpaa!

MIKA. Ja luuletko mun tahtos täyttävän?

ISEBEL. Miks niin et tekis? Onhan Benhadad Sun Jumalasi kiroama mies. Sen rangaistuksen, jonka äsken kiersi, Hän nyt on kovempaa kohtaava, Kun vielä punnitset sen vihan painon, Mi päälles kaatuu, jos sa esteleit, Ja kaiken hyvän, jota tuhlaamaan Olemme valmiit sinulle, jos taivut, Jos kahleet, huonon vankiholvin ilman Ja ravintosi näänyttävän vertaat Sen vapauden päiväpaisteeseen Ja nautinnoihin, joita tarjoan, Niin houkkana et pyyntöäni hylkää.

MIKA. Mua kuule hetki, sitten itse päättä! Jumala suuri, kaikkivaltias, Min haastaessa meri pakenee, Ja tärisevät perustukset taivaan, Min viittauksesta vaipuu kukkulat, Ja laaksot kiipeävät korkeuteen, Min peittäessä pyhät kasvonsa Kaikk' kansat vapisevat maailman, Ja ottaessa poies henkensä Maa hukkuu, vallat tomuks muuttuvat -- Hän Israelin kansaksensa otti Ja ihanaksi viinitarhakseen. Hän huolekkaasti aidalla sen saarsi Ja ympärille ojat laajat loi Ja pakanuuden korpimaata vastaan Niin rajat tarkat Jaakobille sääsi, Ettei se pyhää pappeuttansa Upottais saastaan epäjumaluuden; Sen tuli olla kansain kammona Ja kurittajana, ei ystävänä. Sen usein Israeli unhotti Ja muukalaisten ystäväksi muuttui Ja kansain jumalia palveli; Vaan profeettojen saarna suolainen Ja Jahven rangaistukset aina sen Sai hylkäämähän synnin alttarit Ja Herran kirkkautta etsimään. -- Vaan sitten kun sa Siidonista saavuit Ja nousit ohjaajaksi Ahabin, Te tahdotte tään kansan paaduttaa, Hävittää isäin oikeudet pyhät Ja Israelin pakanoihin liittää. Te rakennatte puistot, kukkulat Kirottaville epäjumalille, Mut murhautatte Jahven profeetat; Te synnin teille kauhistuttaville Niin johdatatte Samarian kansan; Te viekkahasti viritätte ansan, Mi nuorukaiset kaikki langettaa Ja puhtaat neidot saastaisiksi

saa. Kun työnne, Jahveamme halveksivat, Nyt katkeruutta teille kasvattivat, Ma, ainut eloon jäänyt profeetta, Kun piinattuna kidun kahleissa, Ma kaiken tämän unhottaa nyt voisin Ja teidän suosiota liehakoisin Ja, hengen todistusta vastustain, Sun tahtos mukaan ennustaisin vain Ja Herran profeettojen suuren määrän Niin häväiseisin jälkeen mieles väärän!

ISEBEL. Sa kuulit ehtoni ja ymmärrät.

MIKA. Ma kuulin ehtosi ja ymmärrän, Mut ennenkuin sun tahtosi ma täytän, Saa luuni kahleissa riutua Ja tuska kielen kulkkulakeen juuttaa. Vaan siihen asti ilmoittaa se vain Sen, minkä käskee Jahven vakaa henki. Te palkkaprofeetoihin kääntykää; Mun ääneni on Herran tulkkina.

ISEBEL. Sua vaadin tahtoani täyttämään; Kun niin et tee, on päätöksemme selvä, Ei ohjauksia sulta vaadita, Sa kurjuudessa pöyhistynyt narri, Mi uskotella minullekin tahdot Kuin yksinkertaiselle rahvaalle, Ett' yksin teillä ravansyöjillä Ja muukalaisten purijoilla on Elämän oikeus ja menestys. Sun uppiniskaisuutes kuitenkin Ei päätöksestään Ahab kuningasta Voi luovuttaa. Ja välikappaleita Hän aikeitansa toteuttaakseen On kyllä löytävä, ja uskallusta Ei puutu hältä, vaikka, kurja raukka, Sa tuhat hirviötä maalaisit Hänt' uhkaamaan. -- Sa syytit meitä äsken Profeettain murhasta. Sa liian kauan Jo olet elänyt. Sun kuolla täytyy.

MIKA. Ma Jahven tahdon mukaan kernaasti Pois eroan tään ajan surkeudesta, Käyn luokse esi-isäin hurskasten.

ISEBEL. Ei kuitenkaan niin helposti kuin luulet. Sun täytyy vielä ennen loppuas Kitua ravinnotta kahleissa; Siks kunnes riudut kärsimysten yössä Ja henkes hortuu tuskan tutkaimiin. Sua kostomme ei heitä sittenkään; Sun ruumiis kirottuna heitetään Kedolle ruuaks korppien.

MIKA. On yhtä, Se missä lahoon, jonk' on lahottava. Vaan oman riettaan elämäsi lopun Sa kerran olet myöskin näkevä.

ISEBEL (vartijalle). Pois hänet vie! Ma liian kauan olen Jo hänen jaaritustaan kuunnellut. Tee pimeimmäksi hälle tyrmän yö Ja kahleen paino kaksinkertaiseksi. Rapakkovettä pivon päivässä Ja homeleipää kaksi gerahtaa Hän ravinnokseen saakoon, muuta ei. Ei lohdutuksen sanaa lausumaan Saa kenkään tulla hälle vankilaan; Siell' olkoot hänen seuralaisinaan Sisiliskot, rupiselät sammakot! Hyvästi, profeetta, sa vielä kadut!

MIKA. Ma soisin, että itse katuisit Jo ennenkin kuin Herran tuomiolla.

(Menee vartijan saattamana.)

ISEBEL (Samerille). Kuninkaan käskyn olet täyttänyt?

SAMERI. Niin, kuningatar.

ISEBEL. Toisen tehtävän Saat minulta, jos olet siihen valmis.

SAMERI. Sua palvelemaan, armollinen rouva, Ma aina valmis olen.

ISEBEL. Hyvä se! Mun käskyni on, että todistajat Sa hankit, jotka kuolonrikokseen Tuon Jemlanpojan syylliseksi tietää.

SAMERI. Ken vaatis todistusta, että käärme On tapettavaks luotu, taikka ken Ei tietäis, että korppi, joka tähtää Mun silmääni, on ammuttava?

ISEBEL. Joskus Voi sekin olla todistettava. Oletko kuullut, kuka useimmin Tuon miehen luona vankilassa

käy?

SAMERI. Nyt juuri Amarian Gilboasta Näin sieltä saapuvan. Hän ystävä On Jemlanpojan.

ISEBEL. Todistettakoon Ett' on hän Amariaa kiihoittanut Kapinan nostoon. Mutta Amaria On sopivasti raivattava pois. Sa ymmärrät mun?

SAMERI. Kyllä, kuningatar. En ole mikään metsäasin varsa.

ISEBEL. Ma luotan sinuun.

SAMERI. Etkä siinä pety.

ISEBEL. On heidät kaikki hävitettävä Nuo luonnonhylyt, tyhmät rääkkyjät! Yöt, päivät rukoilen ma Baalilta, Hän että neuvoo siihen mulle keinot, Kun houkuta ei tuoksu jasmiksen Ja palmun lehvät eivät viehätä, Teen liiton kera petoeläinten; Kavala kettu, julma tiikeri, Ne olkoot Isebelin auttajat. Nuo röyhkeilijät shakaleilla syötän; Ma maistaa tahdon koston hunajaa.

NELJÄS NÄYTÖS.

Samarian tori kaupungin portin luona. Oikealla kaupungin muuri, siinä portti, jonka molemmissa pielissä tornit. Muurissa ovia vahtihuoneisiin ja vankilaan. Taustalla ja vasemmalla kaupungin rakennuksia, joiden välitse katu porttia kohden. Vinosti vasemmalla kaksi valtaistuinta.

ELIAB ja ASSIR (tulevat katua).

ELIAB. Niin suuremmoista vastaanottoa Ei Samaria ennen liene nähnyt.

ASSIR. Ja riemuhuudot täällä jatkuvat, Kun, niinkuin kuulin, kohta kuninkaat Torille tänne istuimilleen saapuu. Niin käsenyt on Ahab kuningas.

ELIAB. Odottamatta tämä riemastus On tullut siihen synkkyYTEEN, mi nyt On Samarian vallannut. Sen onni On ollut lyhytaikainen; vai kuin?

ASSIR. Ei kehumista; parantakoon taivas! On kallis aika. Jauho sekä öljy On noussut hätä-ajan hintoihin, Ja sitä mukaa sämpylät ja kaikki Muut tarpeet.

ELIAB. Lienet varmaan huomannut, Kuink' useasti veripunaisena On illoin laskeutunut aurinko, Kuin edellä sen pitkän poudan, jonka Tulosta haastoi Disben Elias? Se pahaa nytkin ennustaa.

ASSIR. On sota Taas nousemassa. Israelin miehet Aseihin kaikki ovat kutsutut, Ja arpakapulana kiertämässä On aasi, palasiksi silvottu. Tään kummallisen jutun lienet kuullut?

ELIAB. Se huulilla on koko Samarian. Vaan jälkeen hirmutöiden sellaisten Kuin raiskaus Amarian tyttären, Pofeettain murhat, Mika Jemlanpojan Kiduttaminen, tuskin pyhä Jahve Suo voiton joukoillemme.

ASSIR. Kuninkaasen Ma luotan kuitenkin. Hän Samarian On mahtavuuteen nostanut.

ELIAB Vaan hän Sen kirouksenkin on valmistanut. Tuo rietas lauma Baalin pappien Ja Kenaanpojan väärä joukkio, Nuo lammasvaatteen verhoamat sudet, Ne kaikki syövät leipää kuninkaan. Ei liene jäänyt huomaamatta sulta, Mi aava meri jumalattomuutta Nyt täällä kuohuu, ylös heittäen Syvimmät synnin pohjamudat, jotka Täällä' ovat tehneet haisevaksi ilman.

ASSIR. Vaan onko yksin vika kuninkaan?

ELIAB. On. Hänen sekä kuningattaren. Vaan Juuda, jossa hurskas Josafat On kuninkaana -- mikä kaunis tarha! Sen nuorukaiset kukoistaen kasvaa Kuin vesat voimakkaat. Sen neidot ovat Kuin kaunistettu seinä temppelein. Sen maasta versoo totuus, hurskaus. Vaan Samaria...

ASSIR. Vaiti! Saapuvat.

(Riemuhuutojen kaikuessa ja suuren kansajoukon saattamana saapuvat kuninkaat AHAB ja JOSAFAT, jotka nousevat valtaistuimille, OBADJA asettuu Ahabin istuimen luo.)

AHAB. Se oikein, kansani! Ma iloitsen, Kun vierastamme riemuin tervehditte.

ELIAB. Eläköön kuningas Josafat!

KANSA. Eläköön! Eläköön! Eläköön!

AHAB. Hän kunnialla kantaa valtikkaa, Min loistoon nosti Salomon ja David. Taas Filistea, Arabian heimot, Kuin ennen, aikaan suuren Salomon, Veroja tuovat Jerusalemiin; On Moab nöyrä, Amalek on aulis, Kun Siionista käsky kuuluvi. Tiet vieraamme niin kastaa siunaus Kuin aamukaste ruusut Engaddassa.

ELIAB. Eläköön kuningas Josafat!

KANSA. Eläköön! Eläköön! Eläköön!

JOSAFAT. Ma kiitän teitä Samarian miehet! Ma kiitän teitä, jalo kuningas! Mi menestys on hankkeillani ollut, Se Israelin Jumalalta on. Isäämme Davidia muistaa hän Ja lupauستا, jonka antanut On suvullemme, että aikoihin Ikuisiin kestää valta Davidin Ja ettei järky vakaa istuimensa. Ma kiitän teitä, Samarian miehet! On tässä läsnä oma valtijaanne. Se menestys, mi hänen toimiansa On seurannut, se parhain todistaa, Hän että Jahven suosiossa on. Hän myöskin kunnialla valtikkansa On verhonut; siis olkoon viimeinen Voimakkain, hartain tervehdyksenne Hänelle, herrallenne, omistettu!

ASSIR. Kuningas Ahab kauan eläköön!

KANSA. Eläköön! Eläköön! Eläköön!

AHAB. Ma onnenani pidän, että voin Sovinnon ynnä sukulaisuuden Siteillä toisihinsa kiinnittää Ne vallat, jotka ennen oli yksi, Vaan nyt jo kauan vihamielisinä Ja vahinkoa toisillensa suoden On eri teitään kulkeneet.

JOSAFAT. Kun Israeliin ennen ryntäsi Vihollisjoukot, silloin kysyttiin Min sukukunnan Jahve valitsee Kukistajaksi kaikkein vainoojain. Sen kunniakkaan, jalon tehtävän Sai milloin Sebulon tai Naftali, Tai Juda, Manasse tai Efraimi, Mut suvut muut ne viinitarhojaan Levossa viljeli ja Jahvelle Ne kantoi niistä kiitosuhrinsa. Vaan Herran valitsemain sankarien Uljuutta aina koko Israeli Ylisti lauluin, harpun sävelin. Edestä Juudan Efraim taisteli, Edestä Efraimin taas toiste Juuda. Nää suvut, Israelin suurimmat, Nyt kauan kalvoin verintahratuin Jo toisiansa ovat raadelleet. Päämiesten syy, ei suinkaan Jahven tahto!

AHAB. Niin, jalo lanko, oikein puhuttu! Ma siitä tunnen, mitä teiltä voin Odottaa nyt, kun vastaan Syyriaa Mun taisteluhun ryhdyttävä on, Omaani väkivallall' ottamaan Ja rankaisemaan pettäjätä halpaa. Kun häväisty on nimi kuninkaan, Niin tekin, jaloin ruhtinoista, silloin Mun kerallani miekkaan tartutte Ja ette sitä ennen hellitä, Kuin häväisijä rangaistuna on. Ei väärä lie tää vakuutukseni?

JOSAFAT. Tiet yhteiset on ajatuksillamme. On vihanne kuin minun vihani. Ken teitä loukkaa, minuakin

loukkaa. Mun sotajoukkoni kuin teidän ovat, Ja orhit, vaunut, muurinmurtajat; On kansanikin teidän kansanne. Ja koska tällaisissa toimissa On aika kallis, tänä päivänä Jo Jahven mieltä tiedustelkaatte. Jos sallii hän, niin kohta syttyköön Ja leimahdelkoon vihan veriliekki. Ma melskehessä kovan taistelun Ja uhatessa vaaran, kuoleman Lyön rinnallanne, otan vastaan iskut. Vaan Herran mieltä ensin kysykäämme.

AHAB. Ma enteitä ja ennustuksia En kärkeä ole kuuntelemaan ollut. Mies rehellinen, vapaa, urhea Kai asioissa tämänkaltaisissa Omasta povestansa paremmin kuin ylipapin rintakilven alta Tai lausehista luihun profeetan Voi saada ennustuksen oikean.

JOSAFAT. Ei ystäväni! Ihmisajatus On sokkeloihin pääsemättömiin Niin usein eksynyt ja harhaan vienyt. Vaan meill' on johto jumalallinen. Siit' asti jo, kun Herran käskystä Isämme Abram Kaanaanmaata kohti Kodista lähti rakkaan lapsuuden, On onni sukuamme seurannut Kun kuullut on se ääntä Jahven, vaan Jos korvansa se milloin sille sulki, Niin sokeana turmioonsa kulki.

ELIAB. Sa vierastasi kuule, kuningas!

KANSA. Sa vierastasi kuule, kuningas!

AHAB. Ma kuulen, kun ei vastustella syytä. Obadja, joutuin linnan kiiruhda Ja Sedekia Kenaanpoika tänne Keralla kaikkein profeettojen käske. Vaan heti tulkoot! Ennustusta täällä Me heiltä vartoamme.

OBADJA. Tahdotko Sa Sedekia Kenaanpojan? Eikö...

AHAB. Sa kuulit! Joudu! Tuo he heti tänne! (Obadja menee.) Ja kansa loitommaksi siirtyköön Ja sijaa profeetoille jättäköön.

(Kansa vetäikse syrjemmäksi.)

JOSAFAT. Ja ketä ovat nämä profeetat, Nyt joita tänne torin täysi tulvaa?

AHAB. He? Jahven profeetoita, kuningas. He palvelevat mua vilpittä. He luottaa minuun, minä heihin luotan. On heillä suussa totuus mieluinen; Kun huuliltaan he ennustuksen päästää, On niinkuin minun sydämeistäni Ois sanat vuotaneet.

JOSAFAT. Mut ennustukseen, Mi on kuin kaiku omain toiveiden, Ei joka hetki luottamista liene.

AHAB. Kun kuulen heitä, epäillä en voi. Mun sydämeni ennustukseen yhtyy. Suo empimättä vastauksen he taas, Sen ainoan, mi mahdollinen on. He ovat täällä, eivät viipyneet.

JOSAFAT. He ovat joutuisat, sen tunnustan.

(Suuri joukko valhe-profeettoja, kaikki mustaan »säkkiin» puettuja, kädet ristissä rinnalla, saapuu. Heitä johtaa SEDEKIA KENAANPOIKA, jolla on käsissä suuret rautaiset sarvet. He asettuvat suureen kaarenmuotoiseen parveen kuninkaiden eteen ja kumartavat syvään.)

SEDEKIA KENAANPOIKA. Sa kutsuit meitä, herra kuningas; Mitenkä voimme sua palvella?

AHAB. Sanotte, että selkeänä teillä Salattu kirja tulevaisuuden On edessänne; että taampaa jo Te nähdä voitte, mitkä kohtalot Tuo tullessansa aika vastainen.

SEDEKIA KENAANPOIKA. On harvoin suotu kuolevaisien Sen verhon taakse silmäystä luoda, Mi vastaisuuden meiltä kaihtavi, Vaan Jahve joskus profeetoillensa Sen sallinut on, nytkin sallivi.

AHAB. Siis etuanne tuota käyttäkää! Mun kostosodan Syyriata vastaan Syy ankarin nyt vaatii alkamaan. Vaan ennen ryhtymistä taisteluun On hyvä kuulla, onko menestys Vai onnettomuus odotettavissa; Jos onnettomuus, tiettyyn turmaansa Ei riennä kansa eikä kuningas. Siis tarkoin punnitkaa ja vastatkaa, Jos taisteluhun tähän mennä saa, Jos miekka saapi alkua toimintansa Vai levätäkö täytyy huotrassaan?

KAIKKI PROFEETAT (painuvat hetkiseksi kumaraan, sitten oikaseivat äkkiä). Te sota aikomanne alkakaa, Aseenne taistelussa voiton saa!

AHAB (ihastuen). Ma tiesin sen; ei muuta neuvoa Voi antaa mikään hyvänsuova henki. Vaan toistakaatte vielä vastaus, Niin suuremmaksi kasvaa luottamus!

KAIKKI PROFEETAT. Te sota aikoinanne alkakaa, Aseenne taistelussa voiton saa!

JOSAFAT. Kun sangen harvoin suuren lauman suussa On kuultavana ääni suuren Jahven, Niin suusta näidenkin se mulle soi Nyt oudolta ja tuntemattomalta. Jos joku horjumaton Herran mies Ois teillä eteen istuimemme tuottaa, Sais ennustuksen, johon voisi luottaa.

AHAB. On yksi, Mika Jemlanpoika, mutta Hän aina mulle pahaa ennustaa; Siks on hän syystä saanut vankeutta. Vaan, Obadja, tuo tänne mies nyt sieltä Niin tiedustamme hältä Herran mieltä.

(Obadja menee muurissa olevasta ovesta.)

SEDEKIA KENAANPOIKA (haltioissaan, rautasia sarvia ojentaen). Voihan kulta tummaa, Neste kuivaa öljyjuusta, Vaan ei totuus poistua Herran profeettojen suusta: Kuka saattaa hillitä Nuoren naaraskarhun, jolta Pennut tappoi pyytäjä; Ken voi tuulen aavikolta Louhikkohon kytkeä? Ken voi lannistaa ja voittaa Israelin leijonan; Suosikkia taivahan, Ken se saattais vahingoittaa? Ahab, suuri kuningas, Varma ollos voitostas!

KAIKKI PROFEETAT (nostaen kätensä pystyyn). Ahab, suuri kuningas, Varma ollos voitostas!

SEDEKIA KENAANPOIKA. Kuningas, sa huomaat nää Voiman kuvat, vankat sarvet. Herran ilmoitus on tää: Ahab syyrialaisparvet Kaikkiin tuuliin karkoittaa Yhtä helposti, kuin näissä Terävissä sarvenpäissä Laho vaate ratkeaa. Liekki, rakeet, niittymato, Karjarutto, viljankato Eivät maata vainoomataan Hävitä niin vuosisataan, Kuin sun koston Syyriaa. Saaliin Samariaan tuot Runsaamman, kuin koskaan saivat Kaikki Tyyron kauppalaiivat. Nimes kuolottomaks luot. Suuret teet sa mainetyöt, Ahnaan Benhadadin lyöt. Ei voi voimaas mahtavaa Maiset vallat vastustaa. Voimallinen valtijas, Varma ollos voitostas!

KAIKKI PROFEETAT. Voimallinen valtijas, Varma ollos voitostas!

(Mika Jemlanpoika saapuu Obadjan ja vanginvartijan saattamana.)

AHAB. Niin varma olen voitosta ett'en Sentähden kaipaa todistusta uutta; Vaan kuulkaamme nyt vuoksi vieraamme, Min tiedon tuopi Mika Jemlanpoika.

(Väärät profeetat siirtyvät sivuille katsellen karsaasti Mikaa, joka astuu kuninkaan eteen.)

AHAB (Mikalle). Sun vankilasta olen kutsunut. Me ennustusta sulta tahdomme. Mun kostosodan Syyriata vastaan Syy ankarin nyt vaatii alkamaan; Vaan ennen ryhtymistä taisteluun On hyvä kuulla, onko menestys Vai onnettomuus odotettavissa; Jos onnettomuus, tiettyyn turmaansa Ei riennä kansa eikä kuningas. Kun Jahven neuvot sinulle on selvät Niin punnitse ja lausu vakaasti, Jos miekka saapi alkua toimintansa Vai levätäkö täytyy huotrassansa?

MIKA. Te sota aikomanne alkakaa, Aseenne taistelussa voiton saa!

AHAB. Ma ankarasti sua vannotan Sun sielus kautta ynnä taivaan armon, Ett' ainoastaan täyden totuuden Ilmoitat mulle Herran nimehen.

MIKA. Vaan jos se totuus onkin ankara? En maannut ole höyhenvuoteella; Ma komerosta kolkon vankityrmän Sen äsken näin. Sit' et sa kuulla siedä.

AHAB. Sun täytyy meille näkys kertoa.

MIKA. Näin hajallaan sun joukkos vuorilla Kuin lammaislauman paimenettoman.

AHAB (Josafatille). Sen ennustuksen tiesin ennustaa.

SEDEKIA KENAANPOIKA. Hän valehtelee! Älä usko häntä!

VÄÄRÄT PROFEETAT. Hän valehtelee!

MIKA. Siin' ei vielä kaikki. Ma Herran äänen kuulin lausuvan: Kun Ahab kaatui, Israeli saa Nyt rauhaan mennä ilman johtajaa.

AHAB (Josafatille). Nyt kuulit loppuun, jalo Josafat, Tuon korpin onnettoman raakunnan.

SEDEKIA KENAANPOIKA (toisten vääräin profeettain kera hyökkää Mikan luo ja lyö häntä poskelle).
Meist' onko, lausu, Herra poistunut Ja tahtonsa vain sulle ilmaissut!

MIKA. Näin korkeudessa taivaan kuninkaan Pyhällä istuimella istumassa, Ja kaikki taivaan sotajoukot näin Istuimen kahden puolen seisomassa, Ja suusta istuimella istujan Näin kaikui ääni halki taivahan: Ken sotaan kiihoitetuks Ahabin Saa tähden Gileadin Ramotin, Hän että siellä miekkaan lankeais Ja vääryydestään rangaistuksen sais? Olento lausui luona istuimen: Ma voin sen tehdä, Ijankaikkinen. Niin Jahve lausui: kerro, kuinka teet! Ja henki haastoi: Tunnet perkeleet; Ma, yksi heistä, kaikkein älykkäin, Valitsin juonen, käytän sitä näin: On Ahabilla lauma profeetoita, Niin suurisuita liehakoitsijoita; Ma laskeudun heidän kielelleen Ja huudan sitten hänen mielikseen Ja imartelen korskan kuninkaan Rajoitta asiaansa luottamaan, Ma lupaan hälle voiton loistavan, Vaan kiedonkin niin ansaan saatanan. -- Ja Jahve päästi valheenhengen nyt; Se haastaa näiden profeettojen suulla, Sen maire ääni on sun vieteltyt, Totuuden ääntä ettet taida kuulla; Kun Herra jonkun lankeemahan heittää, Hän silmät siltä sokeudella peittää.

AHAB. Pois vankikomeroon kolkoimpaan Tuo kurja silmistäni vietäköön, Ei maalaamataan mustaa saatanaa Voi Ahab säikähtää, sen tietäköön! Hän ravinnokseen saakoon murheen ruokaa Ja juomakseen vaan kyyneleitä suokaa, Siks kunnes rauhaan palaan jällehen Ja pahansuovan valheen palkitsen.

MIKA. Jos hengissä voit rauhaan palata, Ei Jahve haastanut mun kauttani, En tietäis, tuntis pyhää neuvoansa. Mun puheen kuulkaa, kuninkaat ja kansa!

(Menee vanginvartijan kera vankilaan.)

ELIAB. Nyt Jahven ääni puhui.

KANSA. Jahven ääni!

SEDEKIA KENAANPOIKA (kiivaasti). Se meistä haastoi.

VÄÄRÄT PROFEETAT. Meistä haastoi se.

AHAB. Jo tyyntykääte! Gileadin Ramot On Ahabin. Sen täytyy olla mun. Mun päätökseni horjumaton on. Ma itselleni tempaan kaupungin. Ma ryntään sinne. Mutta, jalo lanko, Te tohditteko mua seurata?

JOSAFAT. Mun sydämeeni syvään painunut On puhe profeetan. Ma aikaa pyydän.

ISEBEL (on tullut väkijoukon läpi, kuunnellut tarkoin Josafatin vastausta ja syöksyy nyt Ahabin eteen maahan). Vaan mua kuulkaa, ilman viivytystä!

AHAB (hämmästyen). Mit' onkaan tapahtunut, kuningatar? Mi raskas huoli, nouskaa, kertokaa, Nyt teidät eteen istuimmemme tuo?

ISEBEL (nousten). Sun hengestäs ja menestyksestäs Ma huolehdin; ne ovat vaarassa.

AHAB. Mun henkeni ja menestykseni! Ken uhkaa niitä? Pyydän, selittäkää!

ISEBEL. Tuo petturi ja kansanvillitsijä, Mi äsken tässä Jahven nimeen haastoi, Hän kavalia kutoo juonia Sun valtaasi ja henkeäsi vastaan. Kun julkisuuteen tulevat ne nyt, Niin toivon, että tahdostasi hän Saa rangaistuksen ansaitsemansa, Ja että kansa, mutta varsinkin Kuningas Josafat, on myöntävä, Ettei tuon miehen ennuslauseisiin Voi luottaa, koska pahansuova sisu On purkanut ne.

JOSAFAT. Mutta, kuningatar, Nää syytöksenne todistatteko?

ISEBEL. En muuten niitä kertois. Kuningas, Ma saanko eteen valtaistuimenne Nyt syyttäjän ja todistajat tuoda?

AHAB. Se eihän vierastamme loukanne?

JOSAFAT. Ei suinkaan, lanko. Tältä paikalta On oikeutta aina jaettava, Ken pyytäneekin sitä.

AHAB. Esiin tulkoot Siis syyttäjä ja todistajat kohta!

SAMERI (tunkeutuu väkijoukosta esiin kahden miehen kanssa).

OBADJA (Ahabille). Kavahda, herra, mitä tehdä aiot Sa Jahven profeetalle pyhälle!

AHAB. Ei pyhäss' ole syytä tuomioon, Vaan kapinoitsijaa ei suojele Profeetan vaippa. (Samerille tovereineen.) Mikä raskas syytös On teillä vastaan Mika Jemlanpoikaa, Mi profeetaksi kutsuu itseään?

SAMERI. Kun paimen Amaria Gilboasta Tään Mikan luona vankilassa kävi, Hän silloin tulisesti kiihoitti Tuon miehen mieltä, että Efraimissa Hän virittäisi kuningasta vastaan Kapinan liekin. Kirouksen kolkon Kuninkaan yli lopuksi hän huusi.

KANSA JA VÄÄRÄT PROFEETAT. Vai kirosi ja kiihti kapinaan!

AHAB (todistajille). Te olette sen kuulleet, eikö niin?

1:NEN TODISTAJA. Kun palvelijas erään' aamuna Pysähtyi hetkeks taakse muurin oven, Mi johtaa siihen vankikomeroon, Joss' on tää Mika kahlehdittuna, Ja, ääntä kuullen, päänsä rakoon painoi, Niin silloin yllytyksen kuuli hän Ja kirouksen selkää karmivan.

KANSA. Ja kirouksen selkää karmivan.

AHAB (toiselle todistajalle). Sa kuulit myös?

2:NEN TODISTAJA. Niin, herra kuningas.

AHAB. Ja vannotte sen kautta sielunne?

MOLEMMAT TODISTAJAT. Me vannomme sen kautta sielumme.

OBADJA (todistajille). Monenko siklin arvoinen se on?

AHAB. Siis tuomio nyt kuulkaa kuninkaan! On todistettu, että Jemlanpoika On kansaa kiihoittanut kapinaan Ja kuningasta kironnut; siis hän On kuoliaaksi kivitettävä.

KANSA (säikähtyen). On kuoliaaksi kivitettävä!

VÄÄRÄT PROFEETAT (riemulla). On kuoliaaksi kivitettävä.

AHAB. Ma määrään Samerin ja Obadjan Todistajina läsnäolemaan, Kun tuomiota pannaan täytäntöön, Ja sille emme viivytystä salli. Kun Amaria --

SAMERI. Herra kuningas, Hän, kultuansa, että juoni tää On ilmi tullut, puuhun hirttäytyi. Ma löysin hänet siitä kuolleena.

KANSA (kauhistuksissaan). Vai hirttäytynyt! Amaria parka!

AHAB. Hän itse rangaissut on itsensä; Ja Jemlanpoika häntä seuratkoon.

(Viittaa Obadjalle ja Samerille, että heidän on mentävä.)

OBADJA. Vaan kuninkaani --

AHAB. Vaiti! Tottele!

(Obadja lähtee raskain askelin; Sameri ja todistajat kiiruhtavat edelle.)

JOSAFAT (viittaa Ahabille). Pidättäkää (Sameri ja Obadja seisattuvat.) ja suokaa, ennenkuin Tää viime askel peruuttamaton On otettu, mun sana virkkaa, vaikka En hallitsijatehtäviinne saa, En tahdo sekaantua. Äsken jo Me myönsimme, ett' ihmisajatus Niin liian usein harhateille eksyy; Taas samallaista eksymistä pelkään. Jos profeetta tai viettelijä on Se mies, min maljaan sattui kuolon arpa, En tahdo ratkaista; vaan minuun hän On voimallisen vaikutuksen tehnyt. Kun näyttää, niinkuin minun tähteni, Ois joudutettu tätä tuomiota, Niin lausun vakavasti, etten voi Sen täyttämistä tunnolleni ottaa. Kun muuten sotaan vasten Jahvea Me hairahtua voisimme, niin anon Sen armon kuninkaalta, että hän Tään tuomionsa toistaiseksi lykkää. Ma ainoastaan sillä ehdolla Voin tulla teille asekuumpaniksi.

AHAB. Ma päätökseni harvoin peruutan, Mut nyt sen teen, kun teidän ehtonne Niin täyttää voin. Ja että huomaisitte Sen tinkimättä tekeväni, niin Obadja viekään päällikölle sanan, Ett' aivan heti Mika Jemlanpoika On vankilasta vapautettava. Ma arveluita annan käskyni; Ei horju siltä istuin kuninkaan, Vaikk' onkin vapaa joku juoniniekka. (Josafatille, valtaistuimelta laskeutuen.) Te olette mun aseveljekseni Nyt sidottu.

JOSAFAT (niinikään istuimeltaan laskeutuen). Niin olen, enkä mieli Sidettä murtaa. (Kättelee Ahabia.)

ISEBEL. Kuningasta kahta En tahdo vastustella, vaikka Ahab Saa nähdä kohta, että Jemlanpoika Tuo

vankilasta tulen irralleen. Vaan retkellenne kolmanneksi tahdon.

(Kuninkaat ja kuningatar lähtevät. Kansa riemuhuutoja huutaen seuraa.)

VIIDES NÄYTÖS.

Ensimmäinen kuvaelma.

Syyrialaiden leiri. Oikealla ja vasemmalla telttejä, perällä aukea kenttä. Siellä syyrialaisia sotilaita, jotka koettelevat joustensa jänteitä ja tarkastelevat miekkojaan. Torventoitotus kuuluu, joukot asettuvat riviin. Kuningas BENHADAD päälliköineen, joiden joukossa ASARIA, tulee oikealta.

BENHADAD (sotilaille). Ken taisteluhun vyötteleikse, hän Ei kerskua saa vyötelleissänsä, Vaan voittajana jälkeen taistelun Ken riisuu pukunsa, hän kerskukoon; Sen sotiessa Ahabia vastaan Kokea sain ma Samariassa. Kun voimineen hän vastaamme nyt käy, Niin tietäkäämme, ettei löyhä tuuli, Vaan myrsky uhkaa meitä mylvivä. Ja sotaan hänellä on täysi syy; Mua petoksesta rangaista hän tahtoo. Kun luvattuja kaupungeita en Hänelle suonut, aikoo hän ne ottaa. Te luottavammin käynte taisteluun, Kun kuulla saatte, ettei oma oikku, Vaan tahto jumalien ohjannut On toimiani. -- Kun ma Damaskuun Palannut olin Samariasta, Unessa mulle isän haamu haastoi: Et kaupungeita, jotka taistellen Ma vihamiehiltäni valloitin, Saa hänen pojalleen nyt luovuttaa, Isäsi työtä tyhjäksi et saa tehdä. Hyvästä työstä, jonka sulle Ahab Samariassa tekevinään oli, On pilkka kaikkein paras palkinto. Niin lausui hän ja kohta hävisi. Kun kauan tapahtumaa ihmeellistä Ma olin miettinyt, niin läksin vihdoon Luo suuren tietäjän ja tiedustin, Mist' oli tullut öinen ilmestys. Hän tutki kauan, useasti kulki Lävitse tulen, käärmeen sisuksia ja lintuin lentoa hän tarkasti Ja lausui sitten: Tunte mattoman Vaan suuren hengen tahdon sinulle Isäsi haamu ilmoittanut on.

ASARIA. Tuo suuri henki, herra kuningas, On Israelin pyhä Jumala. Hän hylännyt on Ahab kuninkaan.

BENHADAD. Ma kysyin sitten: Mutta kuinka käy, Jos Ahab, kuten luonnollista on, Sodalla saalistansa vaativi? (SAMERI hiipii vasemmalta, teltojen taakse piiloutuen.) Se sota, lausui mulle tietäjä, Pikaisen lopun saa, kun Ahabin Lyö kuoliaaksi ase Syyrian. Te ymmärrätte, ettei ole meillä Siis syytä taistelua pelätä.

SOTILAAT. Sen ymmärrämme, herra kuningas.

ASARIA. Vaan, jalo herra, suuren hengen ääntä Jos kunnioitat, säästä silloin kansa Ja hyljättyä kuningasta kohden Vain käännä vihasi ja aseesi.

BENHADAD. Sa, karkoitettu Israelin mies, Näyt rakastavan omaa vertasi; Vaan kädessä on ase Syyrian, Sit' et voi käyttää vahingoksemme. Siis kuulkaa, miehet, kuulkaa, päälliköt! Kun sota kuolemalla Ahabin Saa lopun, siksi -- se on tahtoni -- Kun vihollista vastaan taisteluun Me ryntäämme, niin teidän kaikkien On häntä tähdättävä. Pienemmät Saa eloon jäädä, yksin kuningas Vain surman saakoon. Sotahuutomme On: Ahabille kuolema!

SOTILAAT. Ahabille kuolema!

(Benhadad päälliköineen edellä ja sotilaat jälestä marssivat perältä oikealle.)

SAMERI (tulee piilostaan). Ei hulluin juttu! Mutta kuitenkin Ois ollut huudettava hiljemmin. Tuon Israelin leiriin Isebel Nyt kuulla sai, ja silloin en voi taata, Ken hengissä saa ensi yönä maata, Ken huomenna voi heilutella miekkaa, Ken kylmin huulin hapuilevi hiekkaa.

(Menee vasemmalle.)

Toinen kuvaelma.

Huone Ahabin pääkortteerissa Mizpassa. Perällä ja molemmilla sivuilla ovet. Ahab kuninkaallisissa sotavarustuksissa ottaa vastaan Obadjan ja muutamia muita Israelin päälliköitä, jotka niinkään ovat varusteissa.

AHAB. Ma olen kuullut, että Benhadad On joukkoinensa asettunut leiriin Lähelle Ramotia. Valmis on Hän meitä vastaan heti ryntäämään. Me ennätämme heidät lakeudella. Kai valmis lähtöön Josafatkin on?

OBADJA. Sa tiedät, herra, että Jordanvirta On tulvillansa tavattomilla Päävoimaa viivytellyt Juudean. Vei vetten valta sillat, joita myöten Sen virran yli oli mentävä, Ja uutten tekoon kuluu aikaa kotva. Vaan huomena jo joukkojansa vartoo Kuningas Josafat, ja sitten hän On valmis vihollista kohtaamaan. Sua siksi pyytää odottamaan hän.

AHAB. Vai sitten vasta! Ylihuomenna! Käy vastaamme jo joukot Syyrian -- Me Mizpaan maatuusimme, kunnes he Niin meidät sulkis tänne, niinkuin äsken Ma suljin heidät Afekiin. Mut ei! Ma tanterella avonaisella Nyt heti tahdon pettäjälle haastaa; Ei siitä mua tulvat eikä sateet Ei epäröivät ystävätäkään estä. Mi mieliala langollamme on? Kai epäröivä?

OBADJA. Jahven mieltä hän On useasti kysynyt, vaan mykkä On Jahve ollut, taivas niinkuin vaski, Ja viime yönä häntä vaivannut On kolkko uni.

AHAB (nauraen). Vai kolkko uni! Voiko mikään mies Niin turhaa säikkyä? Vie sanani: En odota ma yhtään hetkeä. Jos joukkoinensa, jotka täällä ovat, Hän seuraa meitä, olkoon tervetullut. Vaan yksinkin ma mennä rohkenen.

OBADJA. Vaan Jahven vihaa etkö pelkää sa; Hän taistelusta varoittanut on?

AHAB (ankarasti). Sa etkö pelkää kuninkaasi vihaa? Sun alituiset ojennuksesi Jo loppukoot, tai, kautta sieluni, Vihani kuorman hartioilles heitän, Ja varma ole, että kyllin raskas Sun maahan asti murtamaan se on.

OBADJA. Mun kuninkaani, suuremmissakaan Ei paljon murtamista voimalle.

AHAB. En tuhlaa aikaa itsepäisyytees. On kallis joka hetki. Yksi viha Vain salamoï mun sielussani nyt, Lyö suonissa ja jäntereissä riuhtoo, Ja sitä ei voi kenkään taltuttaa. Vie sanani, ja vihollista vastaan!

OBADJA. Kuin tahdot, herra; palvelijas olen.

(Menee).

AHAB (toisille päämiehille). Te toiset varustakaa joukkomme Pikaiseen marssiin kohden Ramotia.

PÄÄMIEHET. Ne valmiit ovat heti, kuningas.

(Menevät.)

AHAB (yksin). Vaan etkö pelkää Jahven vihaa sa? Vaan etkö pelkää! Ahab pelkäisi! Ei pelkää ukkonen, kun nuolensa Lyö säpäleiksi kylkeen jylhän vuoren, Ei ilman kotkakaan, kun kyntensä Upottaa hartioihin suuren hauin. Ei pelkää Ahab. Vaikka vuoreksi Mun tielleni luo Jahve tahtonsa, Ma vuotta vastaan ukkosena isken. Pelatkoot heikot! Baalin taikka Jahven Edessä hentomielet ryömikööt Ja heidän avustansa eläkööt! Jumala pelottoman sankarin On oma voima lannistumaton. Hän oman mielen johdatusta seuraa. Mua kostonaatos yksin ohjailee. Se mua vie kuin myrsky purjehahta. Ma pettäjälle tahdon opettaa, Min vaatii kunnia. Ma

miekalla Häpeän kostan. Tahdon taistella. Maa Bersabasta aina Daaniin asti Niin kallis ei kuin Gileadin Ramot Nyt mulle ole; sillä sidottu On siihen kunniani. Kunniani! (Isebelille, joka saapuu vasemmasta sivuovesta.) Hyvästi, kuningatar, kauemmas Et seurata voi. Vihollinen on Lähelle meitä asettunut leiriin, Sen arvaamatta tahdon yllättää.

ISEBEL. Ma tiedän sen, ja siksi kutsuinkin Ma Baalin papit, päivän neitseet tänne; Ma heidän kanssaan luona alttarin Rukoilen sulle isän armoa.

AHAB. Se ajanviettos poissa ollessani.

ISEBEL. Vaan yksi seikka. Äsken Samerin Ma vihamiestä vakoilemaan laitoin. Jos seuraa häntä äly entinen, Niin tuo hän kohta tiedot arvokkaat. Sa toki tahdot niitä odottaa.

AHAB. Taas odottaa! Tuon sanan kirotn Sun huuliltaskin kuulen, Isebel! Odottaa voi, kun kypsyy viikunat, Ja nuori neito täydeks immeks varttuu; Odottaa saita, että aarteet karttuu; Voi odotella laiska päivämies, Ken ajan mukaan palkkojansa nostaa, Ja sopivata tilaisuutta kostaa Odottaa luihu salapuriija; Vaan odotus on pelkkää turmiota, Kun kysymyksessä on suora sota; Ripeä liike ensimmäisen hetken Voi voiton määrätä ja tappion. Ei rahtuakaan odotusta siis; Käyn suoraan kohti, urkkijoista viis!

ISEBEL. Vaan vallannut on minut outo huoli.

AHAB. Sun? Huoli? Kuinka? Arkailenko jo? Vaan eihän sota naisten ratto ole.

ISEBEL. Ma Jemlanpojan leirissämme näin.

AHAB. Vai Jemlanpojan? Kapinaanko sen Sa luulet joukkojamme lietsovan?

ISEBEL. En. Mutta hengittäisin helpommin, Jos ois hän siellä, mist' ei kenkään palaa.

AHAB. Tuon peloituksen julki taikka salaa Saat surmata, jos sielus sillä tyyntyy.

ISEBEL. Niin teen, jos heittokeihäs taikka nuoli Sen ihoon pystyy.

OBADJA (tulee peräovesta). Herra kuningas, On joukot valmiit.

AHAB. Entä Josafat?

OBADJA. Edessä pienen joukkonsa hän kulkee Puvussa kuninkaan.

AHAB. Siis taisteluun! Hyvästi, Isebel, ma voittajana Sun luokses palaan. (Suutelevat).

ISEBEL. Armollinen Baal Sun kilpesi ja varjelukses olkoon!

AHAB. Sun isäsi. (Menee peräovesta Obadjan kera.)

ISEBEL. Mun isäni, ja miksi Ei hänenkin? Vaan vasta puolittain Hän palvelevi sua, suuri Baal. Nyt auta häntä, niin hän kokonaan Sun omas on, ja temppelissäsi, Min sulle Samariaan teetti hän, On uhraava hän sulle kiitosuhrin, Ja perustuksen Israelissa Saa valtas vankan, horjumattoman.

SAMERI (hiipii kiireesti oikeasta sivuovesta). Sa, armollinen valtijat, et Saa päästää kuningasta, varma kuolo On häntä taistelussa kohtaava.

ISEBEL (kiivaasti). Katala orja, mitä lausuit sa?

SAMERI. Ma lausuin: Älä kuningasta päästä!

ISEBEL. Vai älä päästä! Koeta, jos voit, Sa kämmenelläs virran juoksu estää Tai myrsky sulkemahan siipensä Sanallas käske, sinä viisas narri!

SAMERI. Sen voiman sulle, tyttärellensä, On taivas suonut; sitä käytä nyt!

ISEBEL. No kerro jo tuo vaara uhkaava!

SAMERI. Matona joskus maassa mataen Ja joskus kiitäin ilmassa kuin nuoli, Lovessa korven, puiden alla piillen Ma saavuin Benhadadin leiriin saakka, Ja teltan taakse lymypaikkaani Sain kuulla, kun hän miehillensä haastoi. On ennustanut hänle suuri noita Tään sodan loppuvan, kun Ahabin Lyö kuoliaaksi ase Syyrian. Ja siksi käski kaikki miehensä Hän yksin kuningasta tähtäämään.

ISEBEL. Baal armahda!

SAMERI. Sa huomaat, että on Kuningas taistelusta estettävä.

ISEBEL. Vaan kuinka? Ahab on kuin leijona, Min usutettu koiralauma saa Pahemmin ärtymään. Jos suuri Baal Ei viisaudestaan anna neuvoa, Mädännyt vaate silloin toivo on.

(BAALIN PAPIT ja PÄIVÄN TYTTÄRET -- kuusi kumpiakkin -- saapuvat vasemmasta ovesta. Papit tuovat alttarin.)

ISEBEL (saapujille). Te saavuittekin aikaan toivottuun. Mun kanssain rukoukseen joutukaa! Me huutakaamme kaikkein korkeimmalta Se neuvo, jot' ei ihmis-äly keksi.

(PAPIT laskevat alttarin, jolla on jotakin poltinainetta, keskelle näyttämöä ja asettuvat neitseiden kera sen ympärille piiriin.)

1:NEN BAALIN PAPPI (Isebelille). Kuin kevätpäivä kukkakentälle, Min elämään on houkutellettu se, Baal sinuun katseen laupiaan nyt luo; Sa rukoukses hänle ilmi tuo!

ISEBEL (seisten alttariin päin kädet ylös nostettuna). Baal, kuule lastas, armahda ja auta! Ma juurruin sinuun, niinkuin kallioon Puu joskus juurtuu. Niinkuin olet sa Mun olentoni tutkimaton alku, Niin elämäni olet vallannut; Sa olet mulle enemmän kuin isä: Pyrintöjeni tarkoitus ja määrä. Mun ainoakaan ajatukseni Ei hairahtunut ole sinusta; Vihannut olen niitä, joita vihaat, Ja rakastanut rakastamias; Sain ystäväkses suuren Ahabin, Ma Samarian sulle aukasin. Nyt valon mailta tänne laskeudu, Mun luokseni käy päivän kukkuloilta! Kun ohjaat lastas viisaudellas Ja apusi ja neuvos meille annat, Ei koskaan viini papeiltasi puutu, Ei temppelistäs sähkösilmit immet, Sun edessäsi pauhaa symbolit Ja hekuma kuin vaahtoava virta; Ja uskollisimpana lapsenas Ma viime hetkeen sua palvelen. Baal, kuule lastas, armahda ja auta!

(Isebel heitäkse maahan kasvoilleen. Papit ja päivän tyttäret pyörivät, huitoen käsillään, alttarin ympäri huutaen: »Baal, kuule lastas, armahda ja auta!» Yht'äkkiä ilmestyy tuli alttarille ja kaikki muut, paitsi 1:nen pappi, vaipuvat maahan kasvoilleen.)

1:NEN BAALIN PAPPI (Isebelille ojentaen kätensä yli alttarin). Käy, huoles haasta, isäs sua kuulee!

ISEBEL (nousten ja alttaria läheten). Nyt taisteluun käy Ahab kuningas.

PAPPI. Kuin jalopeura nuori, voimakas.

ISEBEL. On ennustettu hälle kuolemaa.

PAPPI. Baal elämätä hälle ennustaa.

ISEBEL. Kuningas joutuu kaikkein purtavaksi.

PAPPI. Vaan kuninkaita joukossa on kaksi.

ISEBEL. Ja maaliks joutuis Josafat kenties!

PAPPI. Hän on sun isäs kiivas vihamies.

ISEBEL. Ja sikskö hänet tuomio nyt kohtaa?

PAPPI. Sun tulee keihäät häntä kohti johtaa.

ISEBEL. Mun johtaa keihäät häntä kohti! Mutta -- --

PAPPI (ankarasti). Sa epäiletkö Baalin viisautta?

ISEBEL. En. Mutta Ahab kuningas nyt on.

PAPPI. Vaan arvomerkit toinen saakohon.

ISEBEL. Kuin läksi niin hän vihamiehen tapaa.

PAPPI. Sa riennä, estä, olethan sa vapaa!

ISEBEL. Syy taivuttava miss' on esteheksi?

PAPPI. Et Baalin tytär ole, jos et keksi.

(Pappi heitääkse maahan. Tuli alttarilta sammuu.)

ISEBEL (hetkisen kuluttua, painolla). En Baalin tytär ole, jos en keksi.

Kolmas kuvaelma.

Paikka vuoristossa lähellä Gileadin Ramotia. Kenttää ympäröivät joka taholla vuoret. Oikealla ja perällä vuorensola, vasemmalla matala vuoren lieve. AHAB, JOSAFAT ja OBADJA tulevat vasemmalta sotajoukon kera. Eräs SOTAMIES kiiruhtaa oikeasta solasta kuninkaita vastaan.

SOTAMIES. On vihollinen vuoren takana Jo pitkin kenttää marssimassa tänne; Solia näitä tarkoittavan näyttää.

AHAB. Vai tien se tahtois meiltä sulkea, Vaan heitä vastaan vuoren viemme me. Ma tätä vuoristoa ihailen; Niin usein liikuin täällä lapsena Ja kukkuloilta kauas katselin; Näin aamun maat ja länsimeren rannat Ja tunsin ilman ihanimmat tuoksut. -- Jos oikein muistan, samaan lakeuteen Nuo solat yhtyy vuoren tuolla puolen.

SOTAMIES. Niin on kuin sanot, herra kuningas.

JOSAFAT. Ja kumpaiseenko vihollinen pyrkii?

SOTAMIES. Tää oikea sen silmämäärä on.

AHAB. Sen kautta mekin vastaan marssimme. Tuo toinen sola, millainen se on?

SOTAMIES. Se aluks' jyrkkään alas laskeikse.

AHAB. Siis helppo suojella, jos vihamies Sen kautta pyrkis meidän taaksemme. Sen tehtävän suon sulle, Obadja. Valitse itse toverikses miehet. Vaan sa, kun vihamiehen marssin näit, Sa näitkö siinä reippauden sen, Mi tunnusmerkki pettämätön on Sen rohkeuden, josta vuotaa voima?

SOTAMIES. Näin. Ryhdikkäänä, pystypäin he marssi.

AHAB. Ja mistä on tää konnain uskallus?

ISEBEL (on tullut vasemmalta ja rientää nyt kuninkaan eteen). Ma tiedän lähteen, josta luottamusta He ammentaneet ovat.

AHAB (hämmästyen). Kuningatar, Mi rohkeus! Tuon vuoren takana On vihollinen.

ISEBEL. Onnelliseksi Ma itseäni ylistän, kun teidät Sain tällä puolen vuotta tavata; Niin tärkeät toi tiedot Sameri.

AHAB. Hän Benhadadin leiriss' oliko?

ISEBEL. Hän vihamiesten ajatuksetkin On ovelasti ilmi urkkinut.

AHAB. ja mitä ajatteli pettäjät?

ISEBEL. He vapisivat niinkuin kaurislauma, Jot' uhkaa jalopeura metsästä, Ja pahin kammo oli Josafat; Vaan leiriin saapui suuri tietäjä Ja suuren voiton heille ennusti, Jos heitä vastaan kaksi kuningasta Tuo joukkojaan. Se heidät rohkasi; Sun, kuninkaani, ynnä Josafatin He kohti rynnistävän tietävät.

JOSAFAT. Ja ennustukseen luottaen he varmat Siis ovat voitosta.

ISEBEL. Te tiedätte, Min suuren voiman antaa luottamus.

AHAB. Se pian heiltä taistelussa haihtuu.

ISEBEL. Vaan miks' ei sitä ennen taistelua Jo heiltä riistettäis? Niin saisimme Me voiton halvemmallalla hinnalla.

JOSAFAT. Se toivottava olisi; vaan keino?

ISEBEL. Ma toivon, että Ahab kuningas Sen uhrauksen kiitollisna muistaa, Min hyväksemme suuri Josafat On tähän sotaan tullessansa tehnyt, Ja luovuttaa tään päivän kunnian Jalolle langollemme Juudasta.

AHAB. Kuin? Tulisko mun taistelua karttaa?

ISEBEL. Ei suinkaan! Mutta siinä Josafat Saa ylimmäisnä, ensimmäisnä olla. Hän, hallitsijan töyhtö otsallaan, Vie kuninkaana joukot taisteluun, Sa päällysmiesnä tuntematonna Lyöt viholliset maahan hänen

tieltään. Kun näkevät he yhden kuninkaan, Niin pettymyksen kolkko tunne heidät Saa kohta valtaansa, ja uhriksi He siten toivotonna joutuvat.

JOSAFAT. On viisas neuvo kuningattaren, Se miellyttääkö teitä kuningas?

AHAB. Niin -- miellyttää, jos teitä miellyttää.

JOSAFAT. Tät' arvopaikkaa en voi hylkiä.

AHAB. Siis minäkään en teiltä sitä kieltää. Ma suostun ehdotukseen, kuningatar.

ISEBEL (innolla). Se on sun asiasi pelastus!

AHAB. Ma vaihdan puvun sulta, Obadja. Sa kuninkaana täällä vartioit, Ma Obadjana taistelussa lyön; Mut, kautta kuoleman ja kadotuksen, He iskuistani tuntee Ahabin. (Vaihtaa kypärin ja haarniskan Obadjan kera.) Nyt käskettä, lanko Josafat, Te, kuningatar, leiriin kiiruhtakaa, Ja saattajana olkoon Sameri!

JOSAFAT. Mua Samarian, Juudan miehet kuulkaa! Ei ahneus vaan oikeuden tunto Sai vihan miekkaan meidät ryhtymään Ja väärän tuomiolle vaatimaan. Kun suosiosta Ahab kuninkaan Vien teitä taisteluun, niin mieleenne Nää säännöt muistutan: Ken rinnassaan Nyt pelon ahdistusta tuntevi, Hän heti poistukoon. Ken kartanon On rakentanut eikä vihkinyt, Ken Israelin neidon kihlannut, Vaan viel' ei puolisoiksi ottanut, He älkööt verityöhön ryhtykö. Vaan nuijaa, miekkaa, keihästä ja jousta Kädellä sankarin muut käyttäkööt Ja vihamiestä sinnes vainotkoot, Kun vaskitorven äänen kuulevat; Sen kajahtaissa laatkoon taistelu. Siis uljaina kuin aikaan Davidin Nyt kohdatkaamme pakanoiden lauma; Meit' auttaa pyhän Mikaelin miekka Ja voima sotajoukkoin jumalan. On tunnuslause: Mikaelin miekka.

SOTILAAT. Mikaelin miekka!

(JOSAFAT ja AHAB marssivat oikean puolisesta vuorensolasta sotajoukkojen kera. Obadja menee muutamien miesten kanssa perällä olevaan solaan. Isebel ja Sameri jäävät näyttämölle.)

ISEBEL (katsottuaan hetkisen aikaa kuninkaiden ja sotajoukon jälkeen). Se onnistui! Sa tyttärestäs, Baal, Saat kunniaa. Sun vihamiehiäs Kuin mädänneitä viinimarjoja Ma hylkiöinä maahan karistan. Tuo Jahven sietämätön palvelus On pian laho niittyhaavan runko, Mi omaan kehnouteen kaatuvi. Ja silloin eivät silmäykset nurjat Sun ympärillä välky, Isebel; Tai tulkoot, pilkallisna pälykööt! Jos edessäni ois nyt Jemlanpoika.

SAMERI (viitaten vasemmalle). Oi kuningatar, tuolta saapuu hän!

ISEBEL. Hän saapuu! Saapuu otolliseen aikaan; Nyt murrann saarnin visakylkisen.

MIKA JEMLANPOIKA (saapuu vasemmalta ja hämmästyä vähän kuningattaren nähtyään). Sa kuningatar!

ISEBEL (halveksivalla ivalla). Sinä, profeetta!

MIKA JEMLANPOIKA. Ma kuljen teitä Jahven tuomioiden.

ISEBEL. Ma Baalin viisauden jälkiä.

MIKA JEMLANPOIKA. Pois huuliltasi rietas herjaus! On mittasi jo kukkuralleen koottu. Vihansa maljan polttavan jo Jahve On yli huoneen jumalattoman Nyt tyhjentävä viime pisaraan. Nyt Herran leppymätön kiivaus Lyö rikki sydämesi paatuneen.

ISEBEL (uhalla). Nyt Baalin pettämätön viisus Sun ennustukses häpeäksi muuttaa; On sanottava: suussasi on valhe Ja kielelläsi pöyhkeilevä petos.

MIKA JEMLANPOIKA. Sinussa rohkeus on perkeleen.

ISEBEL. Vaikk' olkoon, mutta se on voittajan. Jos pöyristävät ennustuksesi Sun jumalasi laittoi toistamaan, Ne koskaan ennen korvissani eivät Niin onteloilta kaikuneet kuin nyt. Te kohta koston meille aikomanne Omassa leirissäne tunnette. Sen uskot kuultuasi: Benhadad On mahtavalta tietäjältä kuullut Tään sodan loppuvan, kun Ahabin Lyö kuoliaaksi ase Syyrian; Hän siksi kaikki verihurttansa On usuttanut kuningasta kohden, Vaan muita säästämään on käsenyt. Ma sain sen kuulla Baalin armosta. Mun toimestani Juudan Josafat Nyt kuninkaana taistelua johtaa, Ja halpa verho kätkee Ahabin.

MIKA JEMLANPOIKA (hämmästyen). Ja auttajanne, sukulaisenne, Sa kurja saatat katalasti pettää!

ISEBEL (ivaten). Kuink' en ma saattais, jonka auttaja Ja sukulainen läheisin on Baal, Kun petoksessa osallisena On ylistetty Jahven palvelija, Sun hurskas ystäväsi Obadja.

MIKA JEMLANPOIKA. Se mahdoton on! Kaikkein ilkeimmän Nyt päästi valheen huules kirotut.

ISEBEL. Niin luuletko? Sa muutat mieltäsi, Kun tuonne solaan hieman pilkistät. Kai tunnet vartijan. Hän tahdostani On puvun Ahabilta vaihtanut, Niin Josafatin kuoloon syöstäkseen.

MIKA JEMLANPOIKA (menee perimmäisen solan suulle, katsoo ja nostaa suuresti hämmästyneenä kätensä otsalleen).

ISEBEL. Sa kalpenet, et kersku etkä uhkaa.

MIKA JEMLANPOIKA. Vaan työlle saatanan sa riemuitset.

ISEBEL. Ma nauran sulle vasten kasvoja, Typerä, pölkkypäinen profeetta, Ma nauran sinun ennustuksilles Ja jumalalle, jolla uhkailet, Vaan ylistelen viisautta Baalin.

(Kääntyy hänestä vasemmalle, jonne Sameri on siirtynyt.)

MIKA JEMLANPOIKA (katsoo Isebelin jälkeen). Ma välkähdyksen voiton varmuudesta Näin silmissä tuon jumalattoman. Jos onnistuu hän, minne hurskas jää? Hän häviääkö niinkuin pilvi, varjo, Kun jumalaton niityn lailla versoo Ja kohoaa kuin korska kallio? Miss' olet, ihmisien vartija? Jos iloitet sa työstä vääryyden Ja väkivallan menestyä annat, Niin miks' ei mua haudan yö jo peitä, Miks siirtynyt en maahan varjojen? Sa tuulen hartioille nostat mun Ja tähtiloistoon kiitämähän käsket, Vaan tampaat taasen ratsun altani Ja alhoon synkkään pudota mun sallit; Sa lupaat päivän, mutta saapuu yö, Ja hyveen vallan voittaa konnantyö!

ISEBEL (on ottanut Samerilta keihään, lähenee, se kädessä, sivulta profeettaa ja kun tämä on lopettanut sanansa, syöksee sen hänen kylkeensä). Kas tässä, kuole, Baalin kiroama!

MIKA JEMLANPOIKA. Kavala käärme, puritko jo mua!

(Kaatuu alas vuoren solaan.)

ISEBEL (kiirehtää Samerin luo, jolle ojentaa keihään). Pois, joutuin pois! Tuo vuori vuotaa verta Kun kylkeen iskin vuoren velhoa. Vaan ei! Jos uskallat, niin käy ja katso, Mitenkä on tuon miehen laita nyt; En soisi, että henkiin jäisi hän.

SAMERI (saavuttuaan rotkon suulle, jonne katsoo). Hän kuolon kanssa kamppailevan näyttää Ja verissensä huutaa Jahvea.

ISEBEL. Niin, parkukoon vain, apua ei tulle.

MIKA JEMLANPOIKA (rotkosta). Nään pyhät tuomiosi täyttyvän Ja ylistän sun nimeäsi, Herra!

SAMERI (Isebelille), Sa kuulitko?

ISEBEL. Vai vielä ylistää! Ma kiroaisin hänen sijassaan.

SAMERI (rotkoon katsoen). On polvillansa luona Obadja Ja vannoo viattomuuttaan. Nyt hänet Jo siunaa profeetta ja kuoloon nukkuu... Obadja saapuu. (Kiiruhtaa pois solalta.)

ISEBEL. Tule, paetkaamme!

(Rientävät vasemmalle.)

OBADJA (nousee solasta ja katselee ympärilleen). On poissa peto hillitsemätön; Hän paennut on työtä hirveää. Oi pitkämielisyyttäs, suuri Jahve! Sa taivaan kantta vielä kannatat Ja pidättelet nuolet pitkäisen; Jo eikö syöksy perusteiltaan maa, Min lioittaa sun vanhurskastes veri? Ja nytkö Israeli taistelee? Se oikeutta pakanoilta vaatii, Mut juurinensa repii pyhyiden Omasta tarhastansa. Päätöksen Voi aavistaa. On onnellinen hän, Ken hurskaan lepoon ajoissa jo pääsi.

1:NEN SOTAMIES (juoksee perimmäisestä solasta). Sa, herra, kuuletko?

OBADJA. En.

1:NEN SOTAMIES. Taistelu On ankara tuon vuoren takana. Näin, kuinka yhteen ryntäsivät he Kuin Jordaani ja kaakon raivo myrsky. Nyt vasten vuorta sotahuudot kaikuu, Ja kilvet soivat, miekat välkkyvät; Mun rinnassani sydän vapisee, Vaan joukossa ma mielelläni oisin.

(Rientää jälleen solaan.)

OBADJA. Miss' on nyt Mooses, käsin ojetuin Mi avun huutais Israelille? Ja missä Aaron, missä hurskas Hur Käsiä kannattamaan, kun ne väsyy?

(Taistelun melua kuuluu. Sotilaat tulevat perimmäisen solan suulle.)

1:NEN SOTAMIES (tulee ensiksi). Nyt siirtyy taistelu, jo näkyy tänne.

2:NEN SOTAMIES (tulee). Se vasta temmellys!

3:S SOTAMIES (nousee solasta ja katsoo). Ja tuota yhtä Kaikk' ahdistavat.

1:NEN SOTAMIES. Se on kuningas.

OBADJA (tultuaan solalle). Se Josafat on!

2:NEN SOTAMIES. Taivas, nyt hän kaatui!

3:s SOTAMIES. Taas pystyssä hän on!

1:NEN SOTAMIES. Te näittekö Tuon iskun, jolla Israelin mies Löi jättiläisen, joka tähtäsi Kuningas Josafatia?

OBADJA. Se läksi Kädestä Ahab kuninkaan.

2:NEN SOTAMIES. Kas taas!

3:s SOTAMIES. Se oli läimäys!

1:NEN SOTAMIES. Se mies ei nouse!

2:NEN SOTAMIES. Mik' on tuo huuto?

3:S SOTAMIES. Ahabille kuolema!

OBADJA. Vaan ahdistavat Josafatia.

1:NEN SOTAMIES. Oi katsokaa, hän horjuu!

2:NEN SOTAMIES. Kätensä Hän korottavi kohden taivasta!

3:S SOTAMIES. Hän pelastusta sielullensa huutaa!

OBADJA. Oi, kiitos Jahven, nyt hän rauhan sai!

1:NEN SOTAMIES. Mik' ihme! Torvet soivat, taisto päättyi!

2:NEN SOTAMIES. On kaatuneita! Verta uhkuu maa!

3:S SOTAMIES. He eroavat; tänne marssivat.

1:NEN SOTAMIES. He kiertää eri teitä; mutta yksi Edellä rientää.

OBADJA. Ahab kuningas!

2:NEN SOTAMIES. On katse jalopeuran vihaisen!

3:S SOTAMIES. Mi voima vielä jälkeen taistelun!

AHAB (rynnäten perimmäisestä solasta, Obadjalle). Tuo pukuni! Ma olen petetty. Ja katalaksi pelkuriksi mun Ken hyvänsä nyt saattaa mainita. Miks piilottauduin vastoin luontoani Tään valhevaipan suojaan? Miksi en Ma saanut pauhinassa taistelun Kuninkaan kostonmiekkää heiluttain Niin lakaista kuin hävittävä myrsky, Tai kaatua kuin honka taipumaton! Vaan viel' on alla vaarumaton maa Ja käteni voi miekkää heiluttaa; Ma näytän heille vielä Ahabin.

(On kiireesti vaihtanut pukua Obadjan kanssa. Oikeasta vuoren solasta tulee BENHADAD, perimmäisestä JOSAFAT päälliköiden kera näyttämölle. Molempiin soliin tulee sotamiehiä. Ahab lähestyy kuninkaallisessa puvussa Benhadadia.)

On tässä Ahab eikä, kautta taivaan, Lymyä ai'o. Halpa pettäjä Sa olet, Benhadad; päämiehesi Ne kaikki ovat väärintekijöitä. Ei nimeänne kelpo sankari Voi häpeättä mainita. Min sanoin, Sen todistan ma tällä kalvalla Jokaista vastaan teistä. Tai kun teillä On tapa kohden miestä ainoaa Usuttaa koko sotajoukkonne -- Sen

todistaa voin armeijaanne vastaan. Sananne syöjät, kehnot luikurit Olette kaikki. Voiko teistä ken Sen Ahabista väittää, esiin käyköön!

BENHADAD (katselee päämiehiään, nämä katselevat toisiaan).

AHAB. Ei kenkään astu. Teiltä puuttuvi Ei yksin kunnia, vaan miehuuskin.

ASARIA (astuu Benhadadin eteen). Suo, herra, minun häntä vastaan käydä!

BENHADAD. Sa? Israelilainen! Mene! Mene!

ASARIA. Ma hänen ylpeytensä nöyryytän. (Astuu Ahabin eteen paljastetuin miekoin.) Kuningas Ahab, väärintekijä, Sanasi syöjä, pyhän oikeuden Häpeämätön polkija sa olet; Sen väitän kahden sotajoukon kuullen, Sen hengelläni tässä todistan.

AHAB (ottaa kalveten askeleen taaksepäin). Ken olet mies? Ja kuinka uskallat?

ASARIA. On kädessäni ase Syyrian, Vaan kostonmiehaks on se karkaistu Sen synnin, kärsimyksen liekissä, Min Samariaan sinä sytytit.

AHAB. Vaan nimesi?

ASARIA. Ei tuntematon sulle, Mut kun sen kuulla tahdot, lausun sen. Ma Asaria Jorainpoika olen, Päämiehes, jolta Baalin temppelissä Hapäisit kihlatun, ja jolle sa Teit lupauksen. Mutta kuinka sen Sa sitten täytit, itse parhain tiedät.

AHAB. Voi pääsky välttää vainoavan haukan; Jäliltään vuorikauris metsämiehen Voi eksyttää, ja värisevä vohla, Jot' ahnasti väijyy leopardin Veriset silmät, syrjään loikaten Tään julman pedon kyntten raatelusta Voi joskus päästä. Mutta ihminen Ei paeta voi taivaan tuomiota, Mi häntä kohtaa, sen ma näen nyt. Vaan kysyn sulta, Jorainpoika, mies, Ken milloin salaa, milloin julkisesti Mun henkeäni väijyt, onko sulla Se voima, puhdas, järkähtämätön, Mi siltä vaaditaan, ken täyttämään Käy taivaan tuomiota?

ASARIA. Jahve jo Sun lyönyt on, ja siks en sua pelkää.

AHAB. Vaan kädessäin on säkenöivä säilä Ja tuomiolle sillä ensin sun Ja sitten uuden herrasi ma vaadin.

(Taistelevat. Ahab kaatuu.)

ASARIA. Sa olet tuomittu.

AHAB (jonka luo Josafat ja Obadja kiirehtivät). Sa osasit! Vaan aseesi sulle käteesi toi Jahve Ja lausui: Tällä Ahabia lyö! Sa löit. En estää voinut. Baalin armo Ei auttanut.

ISEBEL (lähestyy vasemmalta). Niin kolkko aavistus Mua vetää tänne taas.

AHAB (huutaen). Oi Isebel, Ei vapahtanut mua Baalin armo! (Kuolee.)

ISEBEL. Sa julma Jahve!

(Syöksyy Ahabin luo.)

ASARIA (ojentaa miekkansa Benhadadille). Täss' on miekkasi! Taas Israelin kanssa taistelen Tai kuolen, jos

se hengen multa vaatii.

BENHADAD (ottaen miekan Asarialta, joka siirtyy israelilaisten joukkoon). Tää kalpa välkkyy niinkuin salama, Min taivaastansa heittää jumalat Vihattaviaan musertamaan maahan, Tää Damaskussa olkoon muisto pyhä. Vaan, miehet Syyrian, on tullut ilta; Me marssikaamme yöksi Ramotiin. Ei enää meiltä kenkään sitä vaadi.

(Menee sotajoukkoineen oikealle.)

ISEBEL (Israelin sotilaille). Ket' olette te, säikähtäneet raukat, Te, joille Ahab runsaan leivän soi Ja teltit teetti leposijaksi, Te uskollisuutenne rikkojat? On käsissänne kiulut eikä miekat. Te toimetonna katselette vain, Kun sankari jää saaliiks kuoleman, Tukenne vankin horjuvi ja kaatuu. Vaan Israelin tyly Jahve on Nyt uhriksensa saanut Ahabin. Hän tätä muukalaisten ystävää Ei koskaan sietänyt. On kostonsa Nyt meitä kohdannut, vaan kostaneet Olemme mekin. Vaot syvät, laajat, On joukkoon hänen palvelijainsa Vihamme kyntänyt. Ja Israel Ei yksin hänen omaisuuttansa Nyt enää ole. Hänen tarhaansa On pakanuuden ruoho juurtunut; Ja sotaa hänen kanssaan vallasta Käy voitokkaana Baal ja Astartte. Hedelmät sangen karvaat Jahvelle Luo Ahabin ja Isebelin kylvö. Niin kostonriemu mulle nautinnon Tuo katkerimmassakin murheessa.

JOSAFAT. Pysähdy, raivotar, jos et sa tahdo, Ett' iskee sinuun ennen aikaansa Jo Jahven pyhän vihan salama. Mun edessäni kuolon synkät alhot Jo taannoin aukasivat kuilunsa, Ne olivat jo vähällä mun niellä, Maa alla vapisi ja yllä tummui taivas. Ma rikokseksi silloin huomasin Tään taistelumme, johon eksyin ma, Ja katumuksen, epätoivon voima Ne pontevuutta loivat sieluuni; Niin huusin syvyydestä kuoleman Ma Jahven armoa ja pelastuin. Ei hänen loppumaton voimansa Voi tarkoituksestansa eksyä.

OBADJA. Jahve elää!

SOTILAAT. Jahve elää!

ISEBEL (vaipuu alas).

End of the Project Gutenberg EBook of Ahab Israelin kuningas, by Alpo Noponen

*** END OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK AHAB ISRAELIN KUNINGAS ***

***** This file should be named 26976-8.txt or 26976-8.zip ***** This and all associated files of various formats will be found in: <http://www.gutenberg.org/2/6/9/7/26976/>

Produced by Tapio Riikonen

Updated editions will replace the previous one--the old editions will be renamed.

Creating the works from public domain print editions means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg-tm electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG-tm concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for the eBooks, unless you receive specific permission. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the rules is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. They may be modified and printed and given away--you may do practically ANYTHING with public domain eBooks. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

*** START: FULL LICENSE ***

THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg-tm mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase "Project Gutenberg"), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg-tm License (available with this file or online at <http://gutenberg.org/license>).

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg-tm electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg-tm electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg-tm electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg-tm electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. "Project Gutenberg" is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg-tm electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg-tm electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg-tm electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation ("the Foundation" or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg-tm electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is in the public domain in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg-tm mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg-tm works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg-tm name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg-tm License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg-tm work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country outside the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg-tm License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg-tm work (any work on which the phrase "Project Gutenberg" appears, or with which the phrase "Project Gutenberg" is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org

1.E.2. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is derived from the public domain (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase "Project Gutenberg" associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg-tm trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg-tm License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg-tm License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg-tm.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg-tm License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg-tm work in a format other than "Plain Vanilla ASCII" or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg-tm web site (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original "Plain Vanilla ASCII" or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg-tm License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg-tm works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg-tm electronic works provided that

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg-tm works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."

- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg-tm License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg-tm works.

- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a

replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.

- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg-tm works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg-tm electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from both the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and Michael Hart, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread public domain works in creating the Project Gutenberg-tm collection. Despite these efforts, Project Gutenberg-tm electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. **LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES** - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg-tm electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. **YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH F3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.**

1.F.3. **LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND** - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS' **WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.**

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. **INDEMNITY**

- You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the

Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg-tm electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg-tm electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg-tm work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg-tm work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg-tm

Project Gutenberg-tm is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need, is critical to reaching Project Gutenberg-tm's goals and ensuring that the Project Gutenberg-tm collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg-tm and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation web page at <http://www.pgla.org>.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Its 501(c)(3) letter is posted at <http://pglaf.org/fundraising>. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's principal office is located at 4557 Melan Dr. S. Fairbanks, AK, 99712., but its volunteers and employees are scattered throughout numerous locations. Its business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887, email business@pglaf.org. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's web site and official page at <http://pglaf.org>

For additional contact information: Dr. Gregory B. Newby Chief Executive and Director gbnewby@pglaf.org

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg-tm depends upon and cannot survive without wide spread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit <http://pglaf.org>

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg Web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: <http://pglaf.org/donate>

Section 5. General Information About Project Gutenberg-tm electronic works.

Professor Michael S. Hart is the originator of the Project Gutenberg-tm concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For thirty years, he produced and distributed Project Gutenberg-tm eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg-tm eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as Public Domain in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our Web site which has the main PG search facility:

<http://www.gutenberg.org>

This Web site includes information about Project Gutenberg-tm, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.

Ahab Israelin kuningas, by Alpo Noponen

A free ebook from <http://manybooks.net/>